

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 281

De Fortuinzoeker.

22½ Cents
45 Centimes

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM

Alleenverlegenwoordiger voor België: EDM. VAN TASSEL en A. VAN OPSTRAAT

DE FORTUINZOEKER.

HOOFDSTUK I.

Pension Chapman.

Het stadje Torquay in het Engelsche graafschap Devonshire gelegen aan de prachtige Tor Bay is een van de meest geliefkoosde Engelsche badplaatsen.

Voor een groot deel is dit te danken aan het bijzonder zachte klimaat, hetwelk door optimisten zelfs wordt gelijk gesteld met dat van Italië.

Het is een feit dat het er gedurende een groot gedeelte van het jaar zeer warm is, dat de hemel er meestal van een diepblauwe kleur is, en dat men er menigmaal kan genieten van een heerlijken Zuidenwind.

Maar ook de prachtige, heuvelachtige omstreken, de dichte bosschen, de heerlijke heuvelen hebben er het hunne toe bijgedragen, om van Torquay een der meest bezochte badplaatsen aan de Zuidkust te maken.

De baai is bij uitstek gunstig gelegen, en vertoont den vorm van een halve maan, waarvan de beide hoorns in het Noorden en het Zuiden zijn gelegen.

Niet zoodra heeft de winter plaats moeten maken voor de lente of de eerste gasten komen, tegelijk met de zwaluwen, neerstrijken in de tallooze hotels, pensions, gemeubileerde kamers en andere logeergelegenheden, die men daar vindt.

En niet alleen Engelschen ziet men daar bij groote troepen verschijnen, maar ook onderdanen van andere

landen, Zweden, Noren, Hollanders en voor den oorlog ook een groot aantal Duitschers.

Langs de breede kade die zoo hoog is gelegen, dat men er een groot gedeelte van de heerlijke baai kan overzien, rijen zich de hotels wel haast schouder aan schouder, afgewisseld door de bekende winkels, zooals men die in alle badplaatsen ter wereld vindt, en waar men allerlei „souvenirs” kan koopen in den vorm van doosjes van schelpen vervaardigd, overheerlijk gekleurde schilderijtjes in zwaar vergulde lijstjes, press-papiers en pennehouders met miniatuurfoto's en andere „kunstvoorwerpen”.

Maar niet alleen in het stadje zelf kan de vacantië-gast terecht — de omstreken bieden nog gelegenheid te over om er eenige dagen of weken rustig te kunnen doorbrengen.

Langs den straatweg van Torquay naar Abbott in het Noorden en naar Cartmouth in het Zuiden verheffen zich vele villa's en landhuizen, waarvan de eigenaar of huurder er een broodwinning van maakt, de kamers aan vreemdelingen te verhuren.

Weliswaar kan men van daar de zee niet zien, maar daarentegen geniet men van de heerlijke boschlucht, en van de prachtige wandelingen in de buurt.

Een dezer villa's genoot reeds sedert jaren de

Welverdiende reputatie een der best bestuurde pensions van de streek te zijn.

De villa was het eigendom van mevrouw Chapman, een weduwe wier echtgenoot als kolonel bij een der opstanden in Engelsch-Indië gesneuveld was, en die haar weinig anders had nagelaten dan twee bevallige dochters, een onbezwaarde villa dicht bij Torquay, een eerlijken naam en een klein kapitaaltje, dat, gevoegd bij het pensioen van den kolonel, juist voldoende was om een Lodging-house te beginnen, en de beide jonge meisjes een behoorlijke opvoeding te geven.

Het was in de maand Juli, en de groote villa op eenige minuten gaans van den hoofdweg gelegen, was bijna geheel gevuld met zomergasten, van wie eenigen reeds vele jaren achtereen tot de gasten van mevrouw Chapman behoorden.

Het was negen uur in den avond en de gasten hadden zich voor het meerendeel, nu het diner genuttigd was en het weer zich een beetje druilig liet aanzien in de gemeenschappelijke conversatiezaal vereenigd, een groot vertrek, met 4 tot op den vloer reikende ramen, die thans alle wijd open stonden en uitzicht gaven op een prachtig grasveld met echt Engelsche zorg onderhouden, dat wil zeggen, zoo gelijk als een billardlaken.

Het vertrek was van dit veld gescheiden door een terras hetwelk door een lage balustrade omgeven was, en dat met een paar treden in de grasvlakte overging, welke juist in het midden doorsneden werd door een breede oprijlaan.

In het midden van de grasvlakte, die met een flauwe helling naar den straatweg afdaalde, waarvan zij door een hek en een droge sloot gescheiden was, bevond zich een vrij groote vijver, waarin een heldere fontein klaterde.

Rondom verhieven zich de schoone heuvels van Devonshire, die thans een donkere massa vormden, met een paarsen gloed overtogen.

In het vertrek bevonden zich een twintigtal personen van den meest uiteenloopenden leeftijd en zelfs van zeer verschillende standen.

Men kon er echter wel van overtuigd zijn, dat allen die daar aanwezig waren, een zekeren welstand genoten, want mevrouw Chapman was zeer kieskeurig op haar gasten en haar prijzen waren tamelijk hoog.

De meeste gasten zaten in gemakkelijke stoelen, in die aangename stemming welke op ieder goed diner

volgt, en waarin men het leven van zijn beste zijde pleegt te beschouwen.

Mevrouw Chapman zat aan een der ramen, voorzien van het onvermijdelijke borduurwerkje, zonder hetwelk geen enkele Engelsche zomergast van het vrouwelijk geslacht het schijnt te kunnen stellen.

Ofschoon zij reeds 50 jaar telde, of er althans niet ver van af was, mocht zij nog een zeer aantrekkelijke vrouw genoemd worden.

Zij had spierwit, vol haar, dat op keurige wijze gekapt was en waarbij haar zwarte nog schitterende oogen eigenaardig afstaken.

Haar gelaat was vol en blozend, en zij wist zich uitstekend te kleeden, als een vrouw die weet dat zij geen jong meisje meer is, maar die evenzeer weet, dat zij er nog heel goed uitziet.

Dicht bij haar waren haar beide dochters gezeten, de blonde Kate en de bruine Letty.

Aan een ander raam, bijna buiten de kamer, zat een fors gebouwd man met het gelaat van een bulldog, en zware, gitzwarte wenkbrauwen boven twee scherpe grijze oogen, met een bevelenden blik, en die, bijna aanstonds den Amerikaanschen zakenman verrieden.

Inderdaad, Robert Hooper van Chicago was een fabrikant van auto-onderdeelen, en hij had in de laatste jaren een groot fortuin weten te verzamelen.

Hij was gekleed in een grijs pak met groote ruiten, dat een vorm van een zak had, en waarin hij zich zeer op zijn gemak scheen te gevoelen en blies groote rookwolken uit een geweldige sigaar, niet achtend de bestraffende blikken, welke de vrouw des huizes hem nu en dan toewierp.

Op een laag stoeltje, aan zijn voeten, zat zijn dochter Herriot, een bevallig meisje van omstreeks 25 jaar, en met dezelfde grijze oogen van haar vader, die echter een zachtere uitdrukking hadden.

Zij had de kleine handen om de hoog opgetrokken knieën gevouwen, en staarde in gedachten verzonken naar buiten, zonder zich in het gesprek te mengen, dat overigens schijnbaar leed door gebrek aan belangstelling.

Weer een raam verder stond, wijdbeens, een jongeman met een gebruind gelaat en donkere oogen, die eveneens naar buiten verbeeldde te kijken, maar wiens blik herhaaldelijk afdwaalde naar de jonge, beyallige Amerikaansche.

Dat was Francis Collin, een jeugdig ingenieur, die pas zijn graad had gehaald, en thans alles in het werk stelde om een groote bestelling te krijgen, waarmede hij zijn naam voorgoed hoopte te vestigen.

Hij had in Torquay verpoozing gezocht na eenige jaren van ingespannen arbeid.

Dan waren er nog verscheidene andere personen, waarmede de loop van het verhaal ons wellicht nader in kennis zal brengen.

Mevrouw Chapman, die scheen te merken, dat het gesprek verflauwde, hief nu het hoofd van haar borduurwerk op, en vroeg:

— Heeft een van de dames of heeren soms al iets naders kunnen vernemen aangaande onze nieuwe bureu, de bewoners van „Primrose Hall”.

De vraag scheen belangstelling te hebben gewekt, want er werd van verscheidene zijden antwoord gegeven.

— Ik heb gehoord, dat zij zeer rijk moeten zijn! zeide een klein, mager heertje, met een muizengezichtje en met een hooge stem die volkomen bij zijn uiterlijk paste.

— Dat moet wel! voegde de basstem van een persoon er aan toe, van wien men niets anders zag dan het glinsteren van zijn lorgnet, daar hij het verst in het vertrek was gezeten en de duisternis reeds begon te vallen. Zij hebben ieder een prachtige motorfiets meegebracht, vandaag kwam er een auto voor hen, en ik heb hen ook reeds op twee zeer mooie paarden zien zitten.

— Hoe heeten zij eigenlijk, mijnheer Birkett? vroeg Letty Chapman aan de glinsterende lorgnet.

— De oudste heet Griffin, de jongste Gale, antwoordde de basstem.

— Wat doen zij voor den kost? vroeg Robert Hooper, voor wien dit wel het voornaamste scheen.

— Ik geloof dat ze van hun rente leven, mijnheer Hooper, antwoordde een heer van omstreeks 40-jarigen leeftijd met een eenigszins geel verlept gezicht, wallen onder de oogen, een begin van kaalhoofdigheid, een ontzaglijk hoogen boord, en die zeer veel gebruik maakte van een monocle.

De man die gesproken had was graaf Arthur Strongfield.

— Waarschijnlijk zullen zij in den oorlog zoo rijk zijn geworden! liet nu Herriot Hooper zich hooren, terwijl zij even de schouders optrok en een schuin-

schen blik naar haar vader wierp, die zich van deze opmerking niets scheen aan te trekken.

— Wij moesten eens vragen of zij op bezoek kwamen! riep nu handenklappend een scheel meisje in een schreeuwend geel japonnetje uit, dat sterk gedecolleteerd was, en ongelukkig genoeg haar armen veel te ver vrij liet, zoodat de aandacht op derzelver schrikbarende magerheid gevestigd werd.

Ook haar rokken waren zeer kort, en verleende het uitzicht op twee stokkerige beenen met knobbelige enkels, eindigend in twee monsterachtig groote voeten, zoodat de aanschouwer al aanstonds geneigd was, zich af te vragen, of hij hier met een speling der natuur te doen had.

— En waarom zouden wij hen hier vragen, Miss Sludderfinch? vroeg mevrouw Chapman, terwijl zij lichtelijk de fraai geteekende wenkbrauwen fronste.

— Waarom? Wel — omdat zij bureu zijn — en zoo interessant!

— In welk opzicht zijn zij interessant, Miss? vroeg de heer met het muizengezichtje.

— Hoe kunt gij zoo vragen? zeide Miss Sludderfinch pruilend. Ik vind hen interessant, omdat zij in een interessant huis zijn komen wonen, omdat de oudste zulke mooie grijze oogen heeft, en de jongste zulke mooie blauwe, en omdat zij zoo goed paard rijden en omdat zij vreemdelingen zijn en — om alles!

— De motieven van Miss Sludderfinch zijn afdoende, meen ik! riep Hooper op grimmigen toon uit. Ik verzeker u dat er in mijn land wel wat anders noodig is alvorens men iemand interessant vindt! Heeft die mijnheer met zijn grijze oogen zich al eens van den Niagara-waterval opgesloten in een ton laten afrollen? Heeft hij wel eens aan een „Paardendiner” deelgenomen, waarbij de gasten allen te paard zaten en het couvert 1000 dollar kostte? Heeft hij zijn vrouw al eens dood geschoten? Neen — nu dan is hij niet interessant!

Even volgde er een zwijgen op deze woorden en hier en daar werd gelachen maar Miss Sludderfinch was blijkbaar beledigd.

Zij schokte met de magere, vierkante schouders, legde haar groote handen op de ooren, en riep met een kinderachtig stemmetje:

— Gij zijt een stoute man, mijnheer Hooper! Ik wil niets meer van u weten! Gij zijt een echte Amerikaan, en gij hebt geen gevoel voor poëzie!

— Dat is wel mogelijk, Miss, hernam Hooper droogjes. Ik heb mijn heele leven hard gewerkt, en ik vind dat er niets boven mijn land gaat. Neem mij niet kwalijk, dat ik het zoo onverbloemd zeg, maar ik meen het!

Mevrouw Chapman was een zeer opmerkzame gastvrouw, en zij was er dadelijk bij om aan den loop van het gesprek een andere wending te geven.

HOOFDSTUK II.

Kleine en groote intriges.

De duisternis was nu bijna geheel gevallen, maar toch dacht men er niet aan het licht te ontsteken, want het was nu juist zoo heerlijk koel, na den benauwdten warmen dag.

Men kon nu nauwelijks de gezichten meer onderscheiden, en alleen de lorgnet van den heer met de basstem fonkelde in het licht van een verre lantaarn.

Toen stond Herriot op, stapte over den raamdrempel, en liep met de handen op den rug langzaam over het grasveld, in de richting van het park, dat zich over een groote uitgestrektheid terzijde van de villa uitbreidde.

Een merkwaardig toeval wilde, dat de jonge ingenieur Francis Collin zich nauwelijks een minuut later evenzeer scheen aangetrokken te voelen tot de koele rust van het park.

Hij verliet tenminste het vertrek, waarbij hij er volstrekt niet opgesteld scheen dat zijn verdwijning opzien baarde, althans hij liep heel zachtjes, en vergat iemand te groeten.

Ook hij stak het grasveld over — en als hij zich de moeite had gegeven, nog een blik achter zich te werpen, dan zou hij hebben gemerkt, dat nog een derde persoon het vertrek verliet, een stevig gebouwd man met grijze oogen onder donkere wenkbrauwen — in één woord Robert Hooper, en dat deze op zijn beurt weer gevolgd werd door een vierde personage, die

luisterde naar den naam van Arthur Strongfield.

Maar Francis Collin merkte van dat alles niets, en liep met haastige schreden voort, zoodra hij uit het gezicht van het park was.

Hij scheen zich zelf een bepaald doel te hebben gesteld want hij liep snel voort, zonder links of rechts te zien.

Na omstreeks 5 minuten had hij den zoom van het park bereikt, en trad nu een smal zandwegje in, aan weerszijden begrensd door kreupelhout.

Hij volgde dit wegje tot hij een hooge plek bereikte, aan de overzijde waarvan zich een zeer zware eik bevond.

Daar stak iets wits af tegen den machtigen donkeren stam — iets wits, dat zich bewoog en tegelijkertijd klonk en zachte stem, die vroeg:

— Ben jij het, Francis?

Natuurlijk had de jonge man eenvoudig bevestigend kunnen antwoorden, maar hij deed iets anders, waardoor hij zijn aanwezigheid onaanvechtbaar vaststelde — hij trad op het jonge meisje toe, trok haar aan zijn borst, en drukte een kus op haar lippen.

Herriot Hooper scheen hierdoor volkomen gerust te zijn gesteld wat de identiteit van den jongeman betrof, want zij maakte volstrekt geen tegenwerping en scheen zich in dezen toestand volkomen te schikken.

Toen zij zich eindelijk zachtjes uit de omhelzing van

den jongen man losmaakte, zeide zij op zachten toon:

— Heeft niemand je zien heen, Francis?

— Om je de waarheid te zeggen heb ik daar niet op gelet, mijn engel, antwoordde de jonge man. Ik dacht aan heel andere dingen — ik dacht alleen maar hoe ik hier het snelste zou komen!

— Maar dat is heel onvoorzichtig van je! riep Herriot uit.

— Ik zal je eens wat zeggen, Herriot. Ik begin genoeg te krijgen van die geheimzinnigheid, hernam Francis. Ik heb je lief, ik ben een eerlijk man, ik heb een goeden naam — en twee stevige handen! Dat is ook hier in Engeland voldoende om een vrouw te kunnen veroveren — en ik heb altijd gedacht, dat het in Amerika ook zoo ging!

— Dat is ook zoo! — zeide het jonge meisje, terwijl zij den man, die haar diep in de oogen keek, liefkozend over het donkere krullende haar streek. Maar je vergeet een ding — in Amerika zijn mannen met stevige vuisten en met ondernemingsgeest niet schaarsch, maar..... edellieden daarentegen wel.

— Ik weet wat je zeggen wil! kwam Francis Collin op doffen toon. Je vader is naar Engeland gekomen om een graaf of een baron, of iets dergelijks — het doet er niet toe of hij wat half-sleets is! Heb ik het niet geraden?

— O, dat mag je niet zeggen! riep Herriot op verwijtenden toon. Vader is niet uitsluitend met dat doel hier gekomen, maar wel degelijk alleen om een reisje met mij te maken. Maar nu hij eenmaal hier is — ja nu vrees ik, dat hij volstrekt een edelman tot schoonzoon wil hebben. Het is het gebrek van heel veel rijke Amerikanen.....

— En verontschuldig jij dat gebrek? vroeg Francis toornig.

— Hoe kun je dat nu zeggen? kwam het jonge meisje met tranen in de oogen. Het is waar dat wij elkander pas slechts een maand kennen, maar je weet dat ik je heb lief gekregen, en dat ik jou en niemand anders zal volgen!

— Geloof je dat werkelijk, dekselsche meid? liet nu een stem als een bazin zich hooren, en tegelijkertijd trad Hooper naar voren, en greep zijn ontstelde dochter bij den arm, terwijl hij den ongelukkigen ingenieur een blik toewierp als wilde hij hem verslinden.

Maar Francis Collin was er niet de man naar om zich door een dreigenden blik uit het veld te laten slaan.

Hij bleef kalm staan waar hij was en zeide:

— Gij hebt dus gehoord, wat hier gesproken is, mijnheer Hooper, — natuurlijk door een toeval, — een Amerikaan zal zich niet tot spionneering vernederen. Welnu, dezer dagen had ik het u toch willen vragen, mijnheer Hooper, ik heb uw dochter lief! Ik ben dertig jaar, van onbesproken levenswandel, ik heb mijn ingenieursexamen afgelegd, ik ben tegen de koepokken ingeënt, ik kon op mijn derde jaar al loopen, ik heb een niet onverdienstelijke bariton, en mijn hospita te Londen zal u desnoods onder eede kunnen bevestigen, dat ik mijn huur steeds pront op tijd betaal en nooit anders opeet dan wat ze mij voorziet. Dat is alles wat ik omtrent mij zelf weet te zeggen — en ik hoop dat het voor u voldoende zal zijn. Mijnheer Hooper (hierbij trok de jonge ingenieur snel een handschoen aan, dien hij tot zijn vreugde in een zijner zakken vond) ik heb de eer om u hierbij om de hand van uw dochter te vragen.

Hooper was even verbluft door deze onverwachte toespraak, maar hij wist zich snel te beheerschen en antwoordde:

— En ik, mijnheer Collin — ik heb de eer en het genoegen u die hand te weigeren!

— Dat kan u toch geen ernst zijn?

— Een Amerikaan spot niet met dergelijke dingen!

— Maar welke redenen hebt gij om de hand van uw dochter aan een fatsoenlijk man te weigeren?

— Alles wel beschouwd, ben ik u geen verklaring verschuldigd, jongeman — maar ik wil het u wel zeggen — ik heb voor haar iets beters op het oog.

— Ik heb nooit geweten dat een Amerikaan er dergelijke denkbeelden op nahield! riep Francis toornig uit. Gij zijt een renegaat van uw ras! Gij doet de Amerikanen oneer aan! Als gij een Amerikaan waart zooals in de boeken beschreven staan, dan moest gij uw haasten, de hand van uw dochter in de mijne te leggen en mij toe te voegen: „Jonge vriend, je hebt wel geen geld, maar je ziet er sterk uit, en ik ben overtuigd, dat je het tot iets zult brengen in de wereld. Hier heb je mijn dochter — maak haar gelukkig of de duivel zal je halen!” Maar inplaats daarvan weigert u mij botweg, en maakt de traditie van uw land te schande!

— De traditie van mijn land kan naar de naam loopen, riep Hooper woedend uit. Gij zijt een onbeschaamde vlegel, en ik gevoel veel lust om u om de ooren te slaan!

In een oogenblik was het jonge meisje tusschen de

Eelde mannen in, die als kooplieden tegenover elkan-
der stonden.

— Vader, om Godswil! riep zij uit, en daarop, zich
tot den jongen ingenieur wendend, ging zij voort:

— Francis, ik verbied je zoo tegen vader te spreken!
Zoo bederf je onze zaak!

De jonge man dwong zich uit alle macht tot kalmte
en nu bracht hij met moeite uit:

— Het doet mij leed, als ik u soms gegriefd heb,
mijnheer Hooper, maar ik heb uw dochter oprecht lief,
ik ben jong, en ik kan er mij niet zonder meer in schik-
ken, dat ge mij wegzendt! Sta mij toe, u te vragen, of
er dan reeds een ander is?

— Ik weet niet of gij het recht hebt, mij die vraag te
stellen, maar als het zoo was — riep Hooper uit.

— Dan zou ik u willen verzoeken mij zijn naam te
noemen, opdat ik hem zijn hersens in kan slaan! riep
Francis Collin met gebalde vuisten.

Op dat oogenblik kraakte er in de nabijheid een
droge tak.

Het werd stil en de drie personen keken allen in de-
zelfde richting.

— Wat was dat? Luisteraars soms? bromde Francis,
terwijl hij een stap deed in de richting vanwaar het ge-
luid was gekomen.

Maar Herriot legde hem de kleine hand op den arm
en zeide geruststellend:

— Het is niets, Francis!

Daarop wendde zij zich tot haar vader en zeide op
aankendenden toon:

— Waarom doet u je kleine meisje toch zoo'n verdriet

vader. Ik heb hem lief, en ik kan zonder hem niet
leven.

— Dat zeggen alle jonge meisjes en het is kletspraak!
hernam de Amerikaansche fabrikant. Dat gebeurt alleen
maar op het tooneel en op de film, maar in het werke-
lijke leven gaat dat anders toe! Jij trouwt met den man
dien ik voor je hebt uitgezocht, en binnen twee weken
ben je dezen jongen spring-in-'t-veld vergeten!

— Nooit, vader! riep Herriot hartstochtlijk uit, ter-
wijl zij zich aan de borst van den jongeman wierp.

— Kom, kom! riep Hooper op ruwen toon. Je zult wel
anders spreken als je eenmaal de vrouw bent van een...
nu ja, dat zul je later wel merken!

— Later? Als het te laat is! riep Herriot uit. Gij
moet wel weten wat gij doet, vader — bedenk dat ik
meerderjarig ben!

— Wat? Je durft mij dreigen? Je durft mijn bevelen
weerstaan? Weet je wel dat ik je onterven kan! riep
Hooper uit, door drift meegesleept en buiten zichzelf
van woede, omdat men hem durfde weerstreven.

— Dat durf ik, vader! Ik strijd voor mijn liefde! Gij
kunt doen wat gij wilt — ik zal Francis altijd trouw
blijven.

— Dat zullen wij zien! zeide Hooper kortaf. Begin
nu maar met aanstonds naar huis te gaan!

Het jonge meisje wierp Francis een innigen blik toe,
waarin haar gansche ziel lag, en wendde zich toen tot
haar vader:

— Ik ga met u mee, vader! zeide zij op koelen toon.

Het volgende oogenblik waren vader en dochter in
de duisternis verdwenen, en bleef Francis Collin ach-
ter, het hoofd vervuld van bittere gedachten.

HOOFDSTUK III.

Griffins en Gale.

De beide nieuwe bewoners van het kleine maar prachtig gelegen landhuisje, op ongeveer 5 minuten afstands van Pension Chapman gelegen, en wier gedragingen zoozeer de aandacht hadden getrokken van het gele meisje met de groote voeten, zaten op den avond van dienzelfden dag op het kleine terras voor Primrose Hall, ieder in een gemakkelijken rieten stoel verzonken, en zich bezighoudend met wat men het beste zou kunnen opschrijven, als het nietsdoen!

Zij hadden deze bezigheid veraangenaamd met behulp van een doos sigaretten, die op een klein rieten tafeltje tusschen hen in stond, en een paar flesschen geurigen Meiwijn. Gesproken scheen er weinig te worden, en de beide mannen waren verdiept in den aanblik van het schouwspel, dat zich voor hen uitbreidde; aan hun voet kronkelde zich de weg van Torquay naar Abbott, aan den einder verhief zich de golvende heuvelkamp, die het landschap afsloot, links rezen en daalden de akkers op de heuvelhellingen, begroeid met het rijpende winterkoren en rechts slingerde zich een kleine rivier als een zilveren lint door het groen.

En overal hoog geboomte, dennen en eiken, en zelfs gewassen, die men slechts in veel zuidelijker streken zou wanen aan te treffen.

Een stilte zweefde boven dit landschap, waarover de zon haar laatste stralen schoot, die nog slechts de kruinen der boomen raakten.

De vogels zwegen, en van het geruisch der branding op de kust was op dezen afstand niets te hooren.

Wie waren deze beide mannen, die zoo eensklaps zonder dat iemand iets van hen wist, in Primrose Hall hun in trek hadden genomen?

Wie waren Griffins en Gale? Het is in weinig woorden te zeggen: Griffins was Raffles en Gale was Charly Brand!

Ja, hier zaten de Groote Onbekende, de lang gezochte John Raffles, alias Lord Lister, de groote vijand der Londensche politie, en meer in het bijzonder

van Phileas Baxter, den hoofdinspecteur van Scotland Yard!

John Raffles had een „druk seizoen” achter den rug, en hij was voornemens, daarvan gedurende eenigen tijd uit te rusten aan zee.

Ongetwijfeld had hij daartoe niets anders behoeven te doen, dan in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeën, onder welken naam iedere Londenaar hem kende, zijn intrek te nemen in een zijner villa's, maar gehoor gevende aan een zijner grillen, had hij er de voorkeur aan gegeven, met zijn trouwen vriend Charly Brand onder een aangenomen naam naar Torquay te trekken, of liever naar de omstreken van deze befaamde badplaats, en daar zijn tenten op te slaan in een van de aardige villa's, die men daar voor het seizoen kon huren.

Primrose Hall was zeer bekoorlijk gelegen terzijde van den weg, op den top van een lagen heuvel, vanwaar men den omtrek over een vrij groot gedeelte kon overzien.

Als men op een van de torentjes klom, waarmede de villa versierd was door een architect die zich waarschijnlijk had laten inspireeren door de gedachte aan een naburig, zeer oud kasteel, dan kon men Pension Chapman zoo duidelijk zien, alsof men er vlak naast stond.

Alleen de voorzijde was aan het oog onttrokken, daar Primrose Hall zich een weinig verder van den weg af bevond, dan het huis van mevrouw Chapman.

Het was omstreeks elf uur in den morgen, toen Raffles eindelijk zijn zooveelste sigaret wegwierp, zich uitrekte dat de stoel er van kraakte, onbedaarlijk geeuwde, en zeide:

— Het buitenleven is iets heerlijks, Charly — maar het biedt mij wel wat weinig afwisseling! Ik vrees dat ik hier vadsig ga worden. En het denkbeeld van een corpulenten John Raffles doet mij ijzen.

— Ik vind het hier heerlijk, Edward.

— Dat is het ongetwijfeld. Met een weinig verbeeldingskracht kan men zich zelfs voorstellen in Italië te vertoeven. Maar het is nu eenmaal zoo — ik ben Londenaar in hart en nieren, en je moet mij zelf toegeven, dat op deze plek althans er niet veel afwisseling valt te genieten.

— Zooveel te beter, Edward! riep Charly uit. Je moogt waarlijk wel eens wat uitrusten, want je hebt maanden achtereen gezwoegd als een paard!

— Heel vriendelijk van je, dat je het zoo noemt, mijn jongen, zeide Raffles met een spottend glimlachje. Het is een feit dat ik mij een weinig vermoeid begon te gevoelen, en ik wil ook niet ondankbaar zijn, en ontkennen, dat ik mij hier zeer behagelijk gevoel — maar toch zal het niet te lang moeten duren!

— Ik weet wel wat je ontbreekt, Edward — een avontuur! zeide Charly glimlachend. Als er maar iets geschiedde, dat je aandacht trok, of wat je dwong je hersens in te spannen, dan zou je waarschijnlijk meer van het buitenleven genieten, dan je nu doet.

— We zullen maar eens beginnen met op te staan en een wandeling te maken, zeide Raffles, terwijl hij veerkrachtig opsprong en zich nogmaals uitrekte.

— Ik ben onmiddellijk tot je dienst, Edward! riep Charly vroolijk uit. Enige oogenblikken later hadden de twee mannen de villa verlaten en lieten deze over aan de hoede van de oude huishoudster, die zij speciaal voor den duur van hun verblijf hadden gehuurd, en die met een dienstmeisje het huishouden bestierde.

Langzaam wandelden zij den straatweg af, in de richting van Pension Chapman.

Ze hadden nog nauwelijks eenige stappen gedaan, of zij zagen van de andere zijde een wielrijdster aankomen, gehuld in een uiterst doorzichtig geel fietscostuum, en het hoofd gedekt met een matelot, die bedenklijk scheef stond.

Mieschien deed hij dit wel om op gelijken voet te blijven met zijn draagster, die eveneens in een vrij scheeve houding op haar rijwiel zat en als een stuurloos schip van den eenen kant van den weg naar den anderen lieverde.

Het was duidelijk te zien, dat de dame op de fiets de edele balanceerkunst nog lang niet geheel en al meester was.

— Ik vrees dat die jonge dame zichzelf een ongeluk zal betokkenen, zeide Charly hoofdschuddend.

— Zij doet alsof zij dronken is, en dat is toch bijna

niet aan te nemen op dit uur van den dag, zeide Raffles op ernstigen toon.

— Lieve hemel — aanstonds zal zij tegen dien boom aanrijden.

De volgende seconde zou Charly in het gelijk stellen, althans gedeeltelijk!

De jonge dame in het geel stevende namelijk lijnrecht op een zeer zwaren boom aan — te rechterzijde scheen zij te bedenken, dat dit voorwerp zeker niet voor haar zou uitwijken, en daarom maakte zij een snelle zwenking naar den anderen kant van den weg.

Maar ook daar was een boom — en de arme fietsrijdster bemerkte tot haar schrik dat ook deze halsstarrig op zijn plaats bleef staan.

Tot overmaat van ramp daalde de weg hier een weinig, en de dame in het geel scheen zich niet meer te herinneren, dat haar rijwiel van remmen voorzien was.

Daarentegen belde zij als een waanzinnige, ofschoon er op den geheelen weg niemand te zien was als Charly en Raffles — en die hoefden waarlijk niet meer gevaarschuw te worden — misschien wel in de verwachting dat het rijwiel van dit luide gebel zou schrikken en uit zichzelf zou stilstaan.

Er gebeurde evenwel iets heel anders!

Door een zonderling toeval, hetwelk niemand zich naderhand kon verklaren, reed de gele jonge dame recht als een kaars op Raffles aan, luid gillend met fladderende haren en een uiterst verschrikt gelaat.

Het rijwiel schuurde vlak langs Raffles — de jonge dame liet het stuur los — zocht wanhopig naar steun — en had het volgende oogenblik haar armen om den hals van den onbekenden heer geslagen, in haar begeerte om zich ergens aan vast te klampen, wat eenigen steun bood.

Maar de vaart was zoo groot geweest, dat zij Raffles onderstboven trok en een oogenblik later rolden beiden om en om, waarbij de wielrijdster met haar voet in de spaken van het voorwiel verward bleef.

Toen kwam er stilstand in den chaos en de beide gevallen richtten zich op en keken elkander onderzoekend aan.

De wielrijdster zag in een gebruind, ernstig gelaat, waarin twee grijze oogen haar vragend aankeken en Raffles schouwde in een mager onbetekenend gezicht, waarin twee oogen elkander den loef trachtte af te steken in het scheel zien.

De jonge dame zag zeer bleek en trachtte te vergeefs haar voet los te maken.

Raffles was de eerste die sprak.

— Ik vraag u duizendmaal verschooning, Miss, dat ik mij zoo onhebbelijk daar juist in uw weg heb geplaatst, zeide hij op hoffelijken toon. Bij een volgende gelegenheid zal ik beter uitzien, en u den weg geheel vrij laten.

— By Jove — zij heeft hem waarachtig wel noodig, mompelde Charly zachtjes voor zich heen, die met moeite zijn lachen kon bedwingen. Wat zeg ik — als de weg vijf maal zoo breed was, dan zou hij voor haar toch niet meer beteekenen dan een kippenloop!

Intusschen was Raffles opgestaan en bood nu de gevallen wielrijdster behulpzaam de hand.

— Vergijn mij u even te helpen, Miss, zeide hij, terwijl hij met de vrije hand het stof van zijn kleeren sloeg.

— Ik kan niet opstaan, mijnheer! jammerde het meisje in het geel, dat niemand anders was dan Miss Sludderfinch. Mijn voet zit tusschen de spaken — ik ben bang dat ik hem gebroken heb!

— Zoo waarlijk? Laat het mij aanstonds eens zien! riep Charly uit, terwijl hij neerknielde en den toestand onderzocht.

Niet zonder moeite maakte hij het riempje van den fietsschoen los en trok er den voet uit, terwijl Miss Sludderfinch beschaamd het hoofd afwendde, en het gelaat met beide handen bedekte, alsof er wonder wat gebeurde.

— Mijn God — het is een verkleede man, zeide Charly in zich zelf, terwijl hij met groote oogen van verbazing naar de groote platvoeten keek. Als dit werkelijk een Engelsch meisje is, dan kom ik er achter, waarom de caricaturisten op het vasteland de Engelsche Misses steeds teekenen met vooruitstaande tanden, zoo mager als een bezemsteel, en met voeten waarvoor een grenadier zich zou schamen!

Raffles had nu het jonge meisje overeind geholpen, dat hem een verstolen blik toewierp, een diepen zucht slaakte en toen haar oogen ten hemel hief, met een uitdrukking van verrukking, die Charly niets goeds voorspelde.

Toen zeide zij, stamelend en Raffles blozend aanziende:

— Het is aan mij om u mijn verontschuldiging aan te

bieden, mijnheer. Het ligt niet aan mij, maar aan de fiets — geloof mij!

— Daar ben ik van overtuigd, Miss, zeide Raffles op ernstigen toon. Misschen zijn de wielen niet zuiver rond meer, of het is ook wel mogelijk, dat het stuur er achterste voren in staat. Gevoelt gij u sterk genoeg om naar huis te kunnen loopen?

Op den arm van Raffles leunend, deed Miss Sludderfinch een paar stappen maar dadelijk stond zij weer stil, met een schreeuw van pijn die blijkbaar ernstig gemeend was.

— Doet uw voet u zeer, Miss? vroeg Raffles medelijdend.

— Ja mijnheer — heel erg. Ik zeide u toch dat hij gebroken is!

— Kom, kom, zulk een stevig voorwerp breekt niet zoo gauw! bromde Charly voor zich heen, zeker niet galant, maar der waarheid getrouw.

Maar Raffles had zich gebukt, en hij zag nu dat de voet inderdaad bij den enkel vrij ernstig gekneusd was.

Hij zwol zienderoogen op, en het was duidelijk, dat het meisje niet al' den weg naar de villa zou kunnen afleggen.

Raffles was geen man van veel woorden.

Hij tilde het meisje in het geel eenvoudig van den grond en zeide:

— Gij kunt onmogelijk loopen, Miss — de enkel is gestuit. Sta mij toe, dat ik u even naar huis draag!

Over het magere gelaat van het meisje verspreidde zich een diepe blos, en daarop nestelde zij zich, alsof het zoo behoorde, met een gezicht van welbehagen aan den borst van den Grooten Onbekende, en liet zich kalm naar huis dragen.

Charly volgde op eenigen afstand en hij wist niet of hij moest huilen of lachen, de ontmoeting was zoo plotseling geweest en de gedragingen van het meisje in het geel hadden hem zoo potsierlijk toegeschenen, dat hij het liefst in een luid gelach zou zijn uitgebarsten.

Zij had Raffles' aangezien met een blik, waarvan de beteekenis maar al te duidelijk was.

De jonge man sjokte met het rijwiel, waarvan het stuur verborgen was en een paar spaken gebroken waren achteraan, en vroeg zich af, of het avontuur hiermede geëindigd zou zijn.

De naaste toekomst zou hem leeren, dat het pas goed was begonnen!

HOOFDSTUK IV.

De medeminnaars.

De aankomst van den kleinen stoet op het groote grasveld voor het huis van mevrouw Chapman verwekte vrijwat consternatie onder de gasten, voor zoover zij hun ochtendwandeling nog niet gemaakt hadden, of zich naar het strand hadden begeven.

Kate en Letty, die op het grasveld aan het cricketten waren, lieten hun hamers en ballen in den steek en kwamen aanstonds toesnellen gevolgd door Herriot Hooper, die op haar beurt weer het tweeling-gesternte Francis Collin en graaf Arthur Strongfield in haar gevolg had.

Miss Sludderfinch werd met vragen bestormd, maar zij scheen slechts te kunnen antwoorden met een hemelschen blik, die blijkbaar Raffles moest gelden, maar welken ieder ander der aanwezige heeren volle vrijheid gaf op zich zelf te betrekken, wegens de eigenaardige plaatsing harer oogen, waarvan men nooit zeker wist, welken kant zij uitkeken.

Raffles meende nu echter, dat het genoeg was en hij plaatste het jonge meisje zonder veel plichtplegingen op een tuinbank, en zeide zich tot mevrouw Chapman wendende, die eveneens was komen toelopen:

— Een hofdkussen, een kom koud water, wat azijn, een weinig watten en linnen als ik u verzoeken mag! Het heeft niets te beteekenen, en over een paar dagen zal de jongedame weder geheel en al hersteld zijn.

— Dat zal ik dan aan u te danken hebben, mijnheer Grifins, riep Miss Sludderfinch uit met een smachtenden blik, en terwijl zij de hand van Raffles greep.

— Ik geloof niet, dat ge mij erg dankbaar behoeft te zijn, Miss, zeide Raffles, want als ik daar niet in den weg had gestaan, zoudt gij zeker niet gevallen zijn, maar veilig beland waar gij wezen wildet.

— O neen, ik zou zeker tegen een boom verbrijzeld zijn, en nu met verpletterden schedel terzijde van den weg liggen! riep Miss Sludderfinch dramatisch uit.

— Niet goed snik! bromde Charly die het tooneeltje

ongeduldig had gadegeslagen.

Letty en haar zuster Kate waren reeds weggesnelde, om te gaan halen, hetgeen Raffles gevraagd had.

Miss Sludderfinch wendde zich nu opnieuw tot Raffles en vervolgde:

— Nu heb ik toch mijn zin, mijnheer! Ik weet wel dat een jong meisje het niet mag zeggen, maar ik vond u zoo interessant, dat ik al aan mevrouw Chapman had voorgesteld, u eens te inviteeren!

De wenkbrauwen van Raffles gingen als het ware met een schok de hoogte in en Charly slaakte een soort knorrend geluid, dat hem ondanks zichzelf ontsnapt was.

— Dat is werkelijk heel vleierend voor mij, Miss, kwam Raffles droogjes, maar ik betwijfel, of uwe huisgenooten er wel prijs op zouden hebben gesteld mij in hun midden te ontvangen, met al mijn interessantheid!

— O, ja, daar ben ik zeker van! riep Miss Sludderfinch uit, terwijl zij Raffles met scheefgehouden hoofd aankeek, zoodat Charly al weer genoodzaakt was zich om te draaien.

Letty en Kate keerden terug, beladen met een kom met frisch water, een handdoek, linnen, verbandwatten en wat er nog meer noodig was.

— O, lieve hemel! riep Miss Sludderfinch uit, terwijl zij opnieuw, en heviger dan ooit bloosde. Wilt ge mij hier in het park gaan behandelen? Waar ieder een bij is? Zijt gij een dokter, mijnheer?

— Dat ben ik inderdaad, Miss, ik zou tenminste kunnen practiseeren als ik het wilde, antwoordde Raffles kalm. Ik zou eenvoudig hier willen verbinden en niet binnenshuis, omdat gij waarschijnlijk buiten blijft liggen, en wat deze toeschouwers betreft, zij zullen zich, als gij dat wenscht, gaarne een weinig willen verwijderen! Gij hebt trouwens niets anders te doen, dan uw kousen uit te trekken.

— O! Afschuwelijk, riep Miss Sludderfinch uit! En weer gingen de handen voor haar gelaat, alsof Raffles

haar zoeven had uitgenoodigd, als naakt model voor hem te poseeren.

— Het zal niet anders gaan, Miss, hernam Raffles kortaf. Gij zult zeker wel begrijpen, dat ik uw voet niet kan verbinden, als gij uw kousen aanhoudt. Wil ik ze soms even uittrekken?

Miss Sludderfinch slaakte zulk een snerpnden gil, dat iedereen verschnikt terug week en riep:

— In geen geval! Wat denkt gij wel, mijnheer! Och lieve Letty als het niet anders kan, zou je dan zoo goed willen zijn? Maar iedereen moet zich omdraaien hoor!

— Ik dacht het wel, ze baadt zeker niet genoeg, bromde Charly voor zich heen, terwijl hij zich onwillig omkeerde.

Letty trad hulpvaardig naderbij en de kous werd uitgetrokken.

Raffles had zich niet bewogen, en wachtte geduldig op het einde van deze kunstbewerking.

Hij betastte den enkel, draaide den voet voorzichtig heen en weer, waarbij Miss Sludderfinch gilde als een varken dat men keelt, en legde vlug en handig een koud waternverband aan.

Een doodzieke, die zoeven een levensgevaarlijke operatie had ondergaan, welke haar van den rand van het graf gered had, zou onmogelijk luidruchtiger haar dankbaarheid hebben kunnen betuigen, dan Miss Sludderfinch dat deed.

— Als dat meisje niet stapelgek is, merkte Charly bij zichzelf op, dan is zij toch hard op weg om het te worden, en als ik haar vader was, dan zou ik haar aanstonds naar een koudwater-inrichting zenden. Ik kan mij niet begrijpen, dat Edward daar zoo kalm onder blijft.

Maar Raffles scheen tegen dit alles gehard te zijn, en niets in zijn gedragingen verried, wat er in hem omging.

Hij was een hoffelijk man, en hij zou zeker niet aan een jonge dame hebben laten merken, hoe hij over haar handelwijze zou hebben gedacht, zeker niet in het bijzijn van vreemden.

Intusschen had Raffles het jonge meisje reeds weder opgenomen, en over het grasveld gedragen om haar weder neer te vlijen in een gemakkelijken rieten ligstoel, die dicht bij een der open ramen van de conversatiezaal stond.

Mevrouw Chapman trad nu op hem toe, en zeide op haar vriendelijken, zachten toon:

— De aanleiding van uw komst is wel zeer geen aangename, mijnheer Griffins, maar het verheugt mij toch u welkom te mogen heeten en ik verzoek u, u hier als gast te beschouwen. Dit is zeker mijnheer Gale, uw vriend? ging zij voort op Charly wijzend, die bescheiden ter zijde was blijven staan.

— Ja, mevrouw! antwoordde Raffles. Wij zijn voornemens eenige weken hier te blijven, om van het zachte klimaat te genieten. Wij wilden juist een wandeling doen toen wij deze jonge dame zagen aankomen op haar rijwiel, en ik was zoo lomp, in het midden van den weg te blijven loopen, zoodat een aanrijding onvermijdelijk was.

Alle gasten hadden nu plaats genomen, en men raakte al spoedig verdiept in een gesprek over de lusten en lasten van het wielrijden.

— Ik heb gehoord dat gij een motorfiets hebt meegebracht, mijnheer Griffins? vroeg Francis Collin.

— Ja, mijnheer, antwoordde Raffles. Doet gij ook aan die sport?

— Ik heb juist dezer dagen een zware Amerikaansche „big twin” gekocht. Ik weet wel dat het niet patriottisch is, maar ik stel de Amerikaansche machines voorloopig boven de Engelsche. Zij zijn compacter gebouwd, zij liggen steviger op den weg, zij zijn niet zoo ingewikkeld, zij eischen minder van den motor, en zij verslinden daardoor veel minder aan banden.

— Mijnheer Collin heeft een bijzondere voorliefde voor alles wat Amerikaansch is moet gij weten, liet het kinderachtige stemmetje met het muizensmoetje zich hooren terwijl hij een knipoogje in de richting van Herriot Hooper gaf dat zeker als grappig bedoeld was.

— Soms is de voorkeur niet wederkeerig! klonk de stem van graaf Arthur Strongfield.

Na deze woorden was het even stil.

Raffles had een buitengewoon fijn gehoor voor het menschelijk stemgeluid.

Bliksemsnel vlogen zijn blikken van Herriot Hooper naar haar vader, die zoeven aan hem was voorgesteld, van deze naar Francis Collin, en van hem weder naar graaf Strongfield.

En in een onderdeel van een seconde had hij de geheele kleine tragedie begrepen, waarvan de voornaamste acteurs hier voor hem zaten.

Op zijn gelaat viel echter volstrekt niets te bespeu-

ren toen hij zich, alsof hij de laatste woorden in het geheel niet verstaan had tot Francis Collin wendde met de vraag:

...— Gij schijnt mij toe deskundige te zijn?

— Ik ben ingenieur, mijnheer!

— Een zeer mooi vak, bijna het mooiste beroep, dat ik ken! riep Charly Brand uit.

— Op geneesheer na! riep Miss Sludderfinch vanaf haar plaatstje bij het raam, terwijl zij haar oogen ten hemel draaide.

— Natuurlijk, op een geneesheer na, gaf Charly brommend toe.

— Zijt gij reeds lang gevestigd? vroeg Raffles.

— Nog pas zeer kort, mijnheer! Ik zou wel veel vroeger afgestudeerd zijn geweest, maar ik heb mij aanstonds na het begin van den oorlog als vrijwilliger opgegeven, en toen schoot de studie er natuurlijk bij in!

— Dat is heel mooi van u, mijnheer Collin, zeide Raffles op eenvoudigen toon.

— Nietwaar mijnheer Griffins? riep Herriot Hooper met schitterende oogen uit. En de woorden waren haar ontvallen voor zij het wist, want zij bloosde hevig, sprong op, en snelde het grasveld op, om haar gezichtje te gaan verbergen in een reusachtig grooten pot met azalea's.

— Ik kan niet zeggen dat het zooveel te beteekenen heeft — neem mij niet kwalijk dat ik die opmerking maakt, liet de stem van Robert Hooper zich hooren. Ik ben zeker dat graaf Strongfield juist hetzelfde heeft gedaan.

— Eh — dat is te zeggen — stamelde de aangesprokene. Ik heb een zwakke borst en..... ik zou zeker na een week zijn afgekeurd.

Een pijnlijke stilte volgde op deze woorden.

— Maar ik heb toch wel wat voor mijn vaderland gedaan, vroeg Strongfield er haastig aan toe. Ik heb aanstonds een post bij de militaire censuur aangenomen, zoodra mij die werd aangeboden!

— Nu, dan hebt gij wel degelijk een bewijs van moed gegeven, zeide Raffles op effen toon. Ik heb een kennis gehad die eveneens bij de censuur was, en een half jaar later was hij aan longontsteking gestorven.

— Ziet gij wel? riep Robert Hooper zegevierend uit. Het is bijna even gevaarlijk als in de loopgraven!

— Gevaarlijker, mijnheer Hooper — heel wat gevaarlijker! hernam Raffles ernstig. In de loopgraven kan

men zich tegen een kogel beschermen, als men het hoofd maar niet boven de borstwering uitsteekt — maar heeft ooit iemand gehoord dat men zich tegen een longontsteking kan beschermen?

Weer volgde op deze woorden een vrij langdurig stilzwijgen, want men gevoelde als bij ingeving, dat de vreemdeling een spotter was en de ironie van zijn schijnbaar zoo hoffelijk uitgesproken woorden.

Strongfield wierp hem een duisteren blik toe, en om de lippen van Francis Collin speelde een spottend lachje.

Raffles wendde zich weer tot den ingenieur, en zeide?

— Gij weet heel wat te vertellen van uw wedervaren?

— Ik zou het kunnen doen mijnheer — maar om u de waarheid te zeggen, bewaar ik liever het stilzwijgen over die vreeselijke jaren! Zij waren als een nachtmerrie en hoe minder ik er van hoor en zelf spreek, hoe liever het mij is!

— Dan moet gij graaf Strongfield eens hooren! riep Robert Hooper uit. Hij weet u verhalen te doen, waarbij u de haren te bege rijzen!

— En ik meende, dat mijnheer Strongfield het slagveld niet kende? vroeg Charly langs zijn neus weg.

— Dat heeft niets te beteekenen, vriend Gale! hernam Raffles rustig. Het is ook niet zeker, dat alles wat Baron von Münchhausen verteld heeft, inderdaad zoo geschied is, en toch behooren zijn verhalen tot mijn aangenaamste lectuur.

Opnieuw trof een blik uit de oogen van graaf Strongfield den spotzieken vreemdeling, maar Miss Sludderfinch klapte in de handen, hetgeen genoeg geraas maakte om een kerkorgel te overstemmen en nadat zij aldus de aandacht op zich gevestigd had, riep zij vroolij kuit:

— Bravo! mijnheer Griffins! Geeft gij er ons graafje maar eens van langs! En zeg mij dan eens, wanneer ik weder mag opstaan, en wat er nog aan mijn voet gedaan moet worden!

— Als gij nu rustig het grootste gedeelte van den middag zoo blijft liggen, en u wat vroeg naar bed laat dragen — ik ben er zeker van dat een van de heeren wel zoo galant zal zijn, om u dien dienst te bewijzen — dan zult gij misschien morgen reeds weder heel voorzichtig een uurtje mogen loopen. 's Morgens en 's middags telkens een half uur. Het waterverband moet om de twee uren vernieuwd worden.

— Maar komt gij dan soms in het geheel niet meer naar mij zien? vroeg Miss Sludderfinch pruilend.

— Als mevrouw Chapman het goed vindt, kom ik vanmiddag en ook morgen nog eens aan!

— O, dolletjes! riep de gewonde dame uit, terwijl zij opnieuw zoo luidruchtig in de handen klapte, dat in het op 10 minuten afstand gelegen park een vlucht wilde ganzen verschrikt opvloog.

De heeren Griffins en Gale begrepen, als welopgevoede Engelschen, dat zij hun eerste bezoek niet zoo lang mochten rekken, en na een kwartier namen zij afscheid, terwijl Miss Hooper, die weder was teruggekeerd, hen uitgeleide deed.

— Een aardig meisje! begon Raffles, toen de beide vrienden weder op den terugweg waren.

— Om Godswil, Edward — dat meen je toch zeker niet? riep Charly verschrikt uit. Ik vind haar vreese-lijk! Zij heeft voeten als een turftrapper en met haar handjes zou zij gemakkelijk een tafelbord kunnen omspannen.

— Over wie spreek je eigenlijk.

— Wel, over wie anders dan over Miss Sludderfinch!

— Ik bedoelde natuurlijk de andere — de dochter van dien Amerikaan met zijn verschrikkelijk accent.

— O, dat is wat anders! Zij is inderdaad zeer beval-
lig en — ik kan mij begrijpen, dat er om haar gevochten wordt.

— Zoo, heb je ook gemerkt dat er iets gaande is, dat zich hier een kleine comédie voltrekt, waaraan Herriot Hooper, Francis Collin en die jonge snuiter met zijn monocle, graaf Strongfield de hoofdrol spelen?

— Dat zou een blinde moeten zien, Edward! Wie is die Strongfield? Heb je zijn naam ooit gehoord?

— Jawel, ik geloof dat die jonge man behoort tot een verarmden tak van de Wyne-coté's, de Strongfields hebben er al een geslacht lang voor bekend gestaan dat zij op een zonderlinge wijze met het geld omspringen en meermalen hebben zij hun wapenschild opnieuw moeten vergulden door een rijk huwelijk. Als niet alle schijn bedriegt, dan hebben wij hier met een dergelijke poging te doen.

— Een poging, die wel op niets zal uitloopen, als het dochtertje van den Amerikaan nog iets te zeggen heeft. Want de blikken welke zij den jongen ingenieur toewierp, spraken boekdeelen.

HOOFDSTUK V.

De inbraak.

Raffles en Charly waren nog dienzelfden dag naar Londen gegaan, waar zij verschillende zaken hadden te verrichten en daar zij van hun motorrijwiel gebruik hadden gemaakt, behoefden zij zich niet te haasten, teneinde den laatsten trein te halen, die reeds om 8 uur in den avond uit Londen vertrok en omstreeks middernacht in Torquay aankwam.

Zij waren reeds om tien uur vertrokken en langs de prachtige straatwegen, waaraan het Zuiden van Engeland zoo rijk is, naar de badplaats terug gekeerd, die zij om twee uur in den nacht bereikte.

Vandaar was het nog slechts een kwartier rijdens naar hun villa aan den straatweg naar Abbot. ij

Alles was doodstil om hen heen, want in deze streek begaf men zich reeds zeer vroeg ter ruste, om des te meer van de heerlijke dagen te kunnen genieten.

De weg rees en daalde tusschen de weelderig begroeide heuvels, en telkens werd het uitzicht belemmerd om zich het volgende oogenblik opnieuw te verbreedden.

De beide sterke zoeklichten van de motorfietsen verlichtten den weg over bijna een kilometer lengte en scherp teekenden zich alle voorwerpen in de stralenbundels af.

Toen zij in het gezicht kwamen van Pension Chapman, remde Raffles eensklaps zijn motorrijwiel en doofde de elektrische lantaarn, niet weinig tot verwondering van Charly, die bijna onwillekeurig hetzelfde deed.

Zij bevonden zich thans boven op een heuvel, en konden vandaar het pension duidelijk zien liggen, hetwelk zij thans van terzijde naderden.

Raffles had zijn motorfiets tot staan gebracht en zeide nu toen Charly hetzelfde gedaan had:

— Zou men zoo laat op zijn in Pension Chapman?

— Hoe zoo?

— Zie je niet dat er ergens licht brand? Daar ginds aan den zijgevel.

Charly keek wat nauwkeuriger toe en riep toen op gedempten toon:

— Je hebt waarachtig gelijk! Daar moet nog ergens licht branden al is het dan maar zeer zwak. En zie eens — daar bewegen gedaanten voor het verlichte gordijn op de tweede verdieping!

— Er zal toch geen feestje zijn? hernam Raffles. Neen, dat is dwaasheid! In dat geval zouden natuurlijk alle vensters verlicht zijn, en bovendien zou men het ons vanochtend wel hebben medegedeeld.

— Misschien is er plotseling iemand ziek geworden?

— Niet onmogelijk, ofschoon ik mij dan dat heen en weer loopen niet kan begrijpen.

— Zie — nu is dat licht eensklaps weg! kwam Charly verwonderd.

— Ik geloof, dat het niet geheel en al pluis is, Charly, zeide Raffles, terwijl hij zijn stem tot een zacht gefluister liet dalen. Zouden hier soms collega's aan het werk zijn? Ik moet er het mijne van hebben.

De zware machines aan de hand voerend, hetgeen niet zoo moeilijk was, daar de weg hier begon te dalen, gingen de beide mannen snel voorwaarts, waarbij zij aan het oog van die daarbinnen waren, onttrokken waren door de manshooge heggen, die den weg aan deeen kant afsloten van de villa-tuinen.

Zij waren nauwelijks 10 minuten gaans van Pension Chapman af, en trachtten zoo weinig mogelijk gerucht te maken.

Zij zetten de motorfietsen op den standaard en slopen zacht naderbij.

Geen enkel geluid liet zich hooren, alles bleef doodstil.

De beide mannen wierpen een blik door de spijlen van het hek, en eensklaps trok Charly Raffles bij den arm, bracht zijn mond bij zijn oor en fluisterde:

— Zie eens wie daar gaat, daar dicht bij de voordeur, over het terras!

Daarginds, tamelijk goed zichtbaar in het licht van den maan, die juist doorkwam, liep snel een man in de richting van het huis.

— Wel voor den drommel, dat is Francis Collin! zeide Raffles ten uiterste verbaasd. Wat voert hij in 's hemelsnaam in het holste van den nacht hier in het park uit?

Als om antwoord te geven op deze vraag verscheen er nu een nieuwe gedaante ten tooneele, in een wit gewaad — en die niemand anders was dan Herriot Hooper, de dochter van den schatrijken Amerikaan!

Zij liep op slechts eenige passen achter Francis Collin, en nu schenen de jongelieden een druk fluisterend gesprek te voeren.

Het volgende oogenblik waren zij in het huis verdwenen — op welke manier was niet zeer duidelijk.

Het was wel zeer donker daarbuiten, maar Charly gevoelde als het ware dat Raffles hem glimlachend aankeek.

— Ik geloof, dat wij nu onzen weg wel vervolgen kunnen, mijn jongen, zeide Raffles zachtjes. Den aard van het licht zal je nu wel opgehelderd zijn.

— Een rendez-vous? vroeg Charly.

— Niets anders, mijn jongen! Het is zomer, de nachten zijn zoel, de beide jonge lieden zijn in hun prille jeugd — er is een booze vader en een slechte bruidschatjager in het spel — en als men elkander des daags niet kan spreken, wel, dan doet men het des nachts!

— Maar dat licht, Edward?

— Wel, dat zal Collin in de slaapkamer hebben laten branden.

— Maar die gedaanten achter het godijn?

— Ik heb er maar een gezien, en dat zal hijzelf wel geweest zijn, want er zijn bijna 10 minuten verlopen sinds wij die schaduwen zagen. Laten wij nu maar kalm naar huis gaan en doen alsof wij niets gezien hadden.

De beide vrienden namen hunne machines weder ter hand, zonder opnieuw op te stijgen, daar hun villa zich slechts op een paar honderd meters afstand bevond.

Juist toen zij op het punt stonden, na hunne motorfietsen in de kleine garage te hebben gestald, de villa binnen te treden, klonk er in de verte een schot.....

Raffles en Charly bleven als uit steen gehouwen staan, en staarden elkander aan.

— Dat was een revolverschot! zeide Raffles op zachten toon.

— Uit welke richting kwam het?

— Uit de richting van het pension van mevrouw Chapman — dat lijdt geen twijfel.

— Zouden wij niet eens gaan kijken?

— Waartoe? was de koele wedervraag van Raffles. Ik geloof niet dat het verstandig is zich in zulke zaken te mengen nu er eenmaal alarm is gemaakt. Als Strongfield soms ook wakker is geweest — wie weet wat er dan is voorgevallen, maar ik zie niet in hoe wij daaraan iets kunnen veranderen! In ieder geval kunnen wij getuigen, als het noodig is? Francis Collin en Herriot Hooper dezen nacht om kwart over tweeën te zamen in het park hebben gezien, en in het huis hebben zien verdwijnen.

— Maar als het schot binnenshuis gelost was, Edward, dan hadden wij het onmogelijk kunnen hooren, ging Charly voort.

— Welnu, dan zal het buitenshuis gelost zijn! hernam Raffles bedaard. Wij zullen het morgen wel hooren!

Deze laatste woorden waren reeds in de hal gewisseld, waar Raffles juist licht had gemaakt.

De huishoudster en het dienstmeisje sliepen reeds en de beide mannen bedienden zich zelve van een weinig brood en koud vleesch en begaven zich daarna ter ruste.

Raffles sliep aanstonds, maar Charly's gedachten werden nog geruimen tijd bezig gehouden door het voorval van dien nacht en de vraag, wat dat schot te betekenen had, dat zoo naargeestig en dreigend geklonken had.

Den volgenden morgen stonden de beide vrienden voor hun doen vrij laat op, dat wil zeggen om negen uur, en toen wist het dienstmeisje hun aan het ontbijt reeds in geuren en kleuren alles te vertellen, wat er, volgens de geruchten, in Pension Chapman was voorgevallen.

Er was een brutale inbraak gepleegd, waarvan eenige der rijkste logeergasten, onder anderen Robert Hooper, het slachtoffer waren geworden.

Mijnheer de Graaf, met wien het meisje waarschijnlijk Strongfield bedoelde, had op een der inbrekers geschoten, en deze bleek bij nader onderzoek niemand anders te zijn dan de ingenieur Francis Collin. De politie had hem reeds gearresteerd, want men had in een half gepakten koffer op zijn kamer een aantal effecten gevonden, waarvan onomstootelijk vast stond, dat zij toebehoorden aan den rijken Amerikaan.

Achterover in zijn stoel leunend, had Raffles naar deze mededeeling geluisterd, nu en dan een snellen blik wisselend met Charly Brand, die meende te droomen en het meisje ongeloovig aanzag, alsof zij het was, die al deze onzinnigheden had verzonnen.

— Van wie heb je dat alles gehoord, Kate? vroeg Raffles, nadat het dienstmeisje haar verhaal geëindigd had.

— Van den tuinman hier naast, mijnheer! antwoordde het lieve kind, terwijl een bloesje in haar wangen opsteeg. Hij is een goede kennis van mij.

— Daar wensch ik hem geluk mee, Kate! En van wien wist je goede kennis dat?

— Wel, mijnheer, hij is er zelf bij geweest van nacht! Er is geschoten door den graaf, zeide ik u immers, en daardoor was dadelijk het heele huis in rep en roer. Men kwam van alle kanten toelopen en toen bleek natuurlijk spoedig dat er iets aan de hand was!

Met deze woorden verliet het meisje het vertrek.

Een oogenblik bleven de beide vrienden elkander twijgend aanstaren.

Charly was de eerste die sprak.

— Ik wil Phileas Baxter heeten, als ik er een woord van begrijp! barstte hij uit. Wat is dat voor krankzinnigheid? Waarom is Collin gearresteerd?

— Dat hoor je! antwoordde Raffles lakoniek. Men heeft in zijn koffer onder meer effecten gevonden, die een ander toekwamen.

— Maar die jongen zag er heelemaal niet uit als een inbreker!

— Soms bedriegt de schijn, Charly, hernam Raffles met een fijn glimlachje. Kan men mij mijn beroep soms dadelijk aanzien!

— Vergelijk je zelf toch niet bij een gemeenen misdadiger, Edward! zeide Charly half toornig, half smeevend. Je weet wel dat je geheel anders bent dan inbreker van beroep! Ik kan mij niet indenken, dat de jonge ingenieur werkelijk zoiets zou hebben gedaan! Het is toch onzinnig, dat de man den vader zou berooven van het meisje dat hij lief heeft.

— Ik ben het met je eens dat het zonderling klinkt.

— Zonderling? Het lijkt mij volkomen ondenkbaar! Mijn God — hij moet toch begrijpen, dat al zijn kanssen verkeken zouden zijn, als de diefstal bekend werd?

— Maar had hij het meisje wel oprecht lief? vroeg Raffles langzaam.

— Waarom zouden wij daaraan twijfelen? Als het niet zoo was, dan had hij wel voortreffelijk komedie gespeeld! Er is nog iets wat ik volstrekt niet begrijp. Wat doet die Strongfield zoo laat in den nacht op?

— Hij kan wel wakker geworden zijn door eenig gerucht.

— Maar waarom viel de verdenking juist op Collin?

— Daarop kan ik je geen antwoord geven, maar ik heb een idee, dat Strongfield die verdenking misschien een beetje de behulpzame hand heeft toegestoken. Hij trof den jongen ingenieur op een zeer zonderling uur ergens in het huis aan. Hij heeft misschien deuren zien openstaan en daarop heeft hij natuurlijk zijn gevolgtrekkingen gemaakt.

— Maar voor den duivel! riep Charly opgewonden uit. Wij hebben toch immers met eigen oogen gezien, dat de jonge man uit het park kwam? Dan kan hij toch onmogelijk tegelijkertijd in huis gestolen hebben — en nog wel in het bijzijn van zijn geliefde?

— Dat klinkt tenminste vrij onaannemelijk! Maar de jonge ingenieur kan dat moeilijk aanvoeren!

— Waarom niet als ik vragen mag?

— Hij kan het niet aanvoeren, Charly — als hij een man van eer is!

— Nu begrijp ik het! riep Charly uit. Je hebt gelijk — uit dat oogpunt heb ik die zaak nog niet beschouwd! Het is zoo — als man van eer kan hij niet zeggen dat hij met het jonge meisje om twee uur in het park heeft gewandeld.

Beide mannen dachten even na, en daarop hernam Charly:

— Kate vertelde zoo iets van een half gepakten koffer. Wat zou dat nu weer te beteekenen hebben? Collin was toch gisteren volstrekt niet voornemens vandaag te vertrekken?

— Daar weet ik ook niets van — het maakt er de zaak zeker niet duidelijker op! Laten wij snel ontbijten, Charly — dan zullen wij de zaak eens zelve gaan onderzoeken, als je het goed vindt! Ik ben zeer benieuwd wat de politie er van zegt!

— Daar valt mij iets in, Edward! riep de jonge man eensklaps uit. Wij zijn voor zeer gewone zaken naar Londen gegaan, en wij hebben volstrekt geen reden om te verzwijgen, dat wij per motorfiets om twee uur hierheen zijn teruggekeerd. Waarom zouden wij niet naar de politie gaan en getuigen, dat wij Collin en Herriot Hooper vannacht om kwart over twee in

het park hebben gezien, waardoor de aanwezigheid van den jongen man voldoende verklaard is!

— Omdat wij dan iets zouden doen, dat geheel en al tegen zijn bedoeling indruischt! Omdat wij de eer van een jong meisje op het spel zouden zetten, en daarbij vergeten wij nog altijd, dat het geld in zijn koffer gevonden is — in een half gepakten koffer, die er op wees, dat hij voornemens was zeer snel te vertrekken.

— Je hebt gelijk — daaraan had ik niet gedacht! zei Charly op doffen toon.

De beide mannen eindigden hun ontbijt fameljk stilzwijgend.

Het was duidelijk, dat Charly reeds bij voorbaat den jongen ingenieur voor onschuldig verklaarde, terwijl Raffles met zijn sceptischen aard daarvoor eerst deugdelijker bewijzen wilde hebben.

Omstreeks half elf begaven de beide vrienden, na zich te hebben gekleed, naar Pension Chapman, waar zij letterlijk met open armen werden ontvangen.

Reeds van verre klonk de schelle stem van miss Sludderfinch, die volstrekt „haar redder” aanstonds bij zich wilde zien, en er niet van hooren wilde dat hij eerst met mevrouw Chapman, die blijkbaar zeer onder den indruk van het gebeurde was, over de zaak van dien nacht sprak.

Zuchtend gaf Raffles aan dien wensch gehoor, begaf zich naar de kamer waar de sentimenteele jongedame op een rustbank lag uitgestrekt. Hij werd met een luiden jubelkreet ontvangen, en in de waterblauwe oogen lag een uitdrukking, die aan duidelijkheid niets te wenschen liet.

Raffles scheen er echter volstrekt niets van te zien, ontdeed den gewonden voet kalmjes van de zwachtels, en onderzocht hem terwijl Miss Sludderfinch zeer interessant kreunde.

— Morgen is u weer beter, zeide Raffles droogjes. Het verheugt mij dat het incident, waarvan ik mijns ondanks de bewerker ben geweest, geen verdere gevolgen zal hebben.

Het jonge meisje scheen het met deze zienswijze volstrekt niet eens te zijn, en had blijkbaar stellig op het tegendeel gehoopt.

Zij wierp Raffles een blik toe, die zelfs een steen zou hebben vermurwd, maar de pijlen van haar blik stieten op het gepantserde hart van den Grooten Onbekende af als rietjes op een keisteen.

Raffles gaf nog eenige instructies aan mevrouw Chapman, betreffende de behandeling van de zieke, reikte toen Miss Sludderfinch de hand, en zeide:

— Ik wensch u beterschap, Miss — vandaag nog een weinig rust houden en morgen zal men uwe bevalige bewegingen weder op het tennisveld kunnen bewonderen, daarvan ben ik zeker.

— Blijft gij dan niet nog wat bij mij praten, mijnheer? vroeg Miss Sludderfinch pruilend.

— Het spijt mij, Miss, dat ik mij dit zuivere genoegen moet ontzeggen, antwoordde Raffles hoffelijk, maar ik heb dringende zaken te bespreken. Later hoop ik mijn schade in te halen.

En met deze woorden verdween Raffles snel, vergezeld door mevrouw Chapman.

In den grooten ontvangsalon vonden die beiden behalve Charly Brand nog eenige logeergasten, die verschromt en met bleek gelaat bij elkander stonden, blijkbaar nog zeer onder den indruk van het gebeurde.

Raffles wierp een blik in het rond en vroeg toen, zich tot mevrouw Chapman wendende:

— Waar is graaf Strongfield?

— Hij zal wel aanstonds terugkomen, mijnheer Grifins! Vroeg in den morgen is hij naar Torquay geroepen om nadere gegevens te verstrekken aan den rechter-commissaris, die de zaak in handen heeft genomen.

— Is de politie hier al geweest om een onderzoek te doen?

— Vannacht om drie uur reeds! Het is een vreeselijke geschiedenis, mijnheer. Het is erg dat het juist mijn huis moest treffen, maar het vreeselijkste is, dat een knappe, jonge man als mijnheer Collin, die aan het begin van zijn loopbaan stond, tot zoiets in staat is!

Raffles wendde, terwijl mevrouw Chapman deze woorden sprak, zijn blikken langzaam naar Herriot Hooper, die onbewegelijk in een hoek zat, bleek als een doode, en met krampachtig samengevouwen handen.

Zij staarde vóór zich uit, schijnbaar zonder iets te zien, en bij de woorden van mevrouw Chapman liep een huivering over haar lichaam.

Zij had even schuw de oogen opgeslagen, maar keek nu weer bewegingloos vóór zich uit.

Het was duidelijk te zien, dat een vreeselijke strijd zich in haar binnenste afspeelde.

Natuurlijk had zij gehoord van het vinden der effecten, die haar vader hadden toebehoord, in den koffer van haar geliefde, en welk een vreeselijken indruk moest dit op haar gemaakt hebben.

Raffles scheen te begrijpen, wat er in haar omging.

Hij trad op haar toe, greep het kleine ijskoude handje, en zeide met zachte stem:

— Gij moet sterk zijn, Miss — deze zaak is niet wat zij schijnt!

Het jonge meisje wierp hem een dankbaren blik toe, maar zij sprak niet.

HOOFDSTUK VI.

Waar Raffles zich met de zaak bemoeit.

Raffles wendde zich nu weder tot mevrouw Chapman en begon toen:

— Gij zijt natuurlijk volkomen door de politie op de hoogte gesteld met wat er gebeurd is, mevrouw?

— Volkomen, mijnheer.

— Ik heb een weinig naam gemaakt als amateur-detective — zoudt ge mij niet willen veroorloven, hier een klein onderzoek in te stellen?

— Dat kunt gij doen als gij wilt, mijnheer — ik gevoel mij geheel en al krachteloos! antwoordde de oude dame, terwijl zij met een moe gebaar over het voorhoofd streek. Iets dergelijks is in mijn huis nog nimmer voorgekomen, dat verzeker ik u! Het is mij nog alsof ik droom.

— Er is mij iets medegedeeld van een inbraak — door mijn dienstmeisje. Is er werkelijk ingebroken?

— Uit de brandkast van mijnheer Hooper — hij alleen heeft drie kamers — is een zeer groot bedrag ontvreemd.

— Is hij de eenige bestolene?

— Neen, nog twee andere heeren, eveneens zeer rijk.

— Hoe is hun naam?

— James Brash, uit Manchester, en Theodore Goodheart, uit Londen. Beiden zijn fabrikanten en logeeren reeds jaren lang bij mij.

— Hadden zij ook een brandkast?

— Neen, zij lieten hun geld in mijn eigen safe bewaren.

— Waar staat die brandkast?

— In een kamer, die ik als een soort kantoortje heb ingericht.

— Waar bevindt zich die kamer?

— Op de tweede verdieping, in een der zijvleugels.

— Had mijnheer Hooper zijn eigen brandkast medegenomen?

— Neen, hij had in Torquay een oud, klein brandkastje gehuurd.

— Daar waren zeker ook de juweelen van mejuffrouw zijn dochter in?

— Neen, zij bewaarde die zelf in een klein sandelhouten kistje.

— Is er van die juweelen ook gestolen?

— Zij zijn alle verdwenen!

Een oogenblik onderbrak Raffles de reeks zijner vragen, om met Charly, die vol aandacht luisterde, een snellen blik te wisselen.

Herriot Hooper had het hoofd opgeheven, en een smartelijke trek vloog over haar wit gezichtje.

— Hoe laat werd de diefstal ontdekt?

— Omstreeks half drie in den nacht, mijnheer!

— Waardoor?

— Door het schot!

— Wie loste dat schot?

— Graaf Arthur Strongfield.

— Hoe kwam het, dat hij op was?

— Hij had eenig verdacht gerucht meenen te hooren, daarop snel eenige kleedingstukken aangeschoten en zijn revolver gegrepen.

— Op welke verdieping logeert hij?

— Op de tweede verdieping.

— Aan welke zijde van het huis bevinden zich zijn kamers?

— Aan de voorzijde.

— Men kan dus vanuit zijn kamer het park overzien?

— Gemakkelijk — tot aan den straatweg toe.

— Maar toch niet over de heg heen?

— Neen, dat niet, tenzij men zich aan den tegenovergelegen kant van den weg bevindt.

— Wat deed de graaf, nadat hij zich had aangekleed en zijn revolver genomen?

— Hij opende de deur van zijn kamer en zag een gedaante over de gang sluipen. Aanstonds loste hij een schot en beval met luider stem aan den man, die tegenover hem stond, zijn handen op te steken. Eenige minuten later was het geheele huis in rep en roer en kwam men van alle kanten toesnellen op het geluid van het schot.

— Die man was, volgens de berichten de ingenieur Francis Collin?

— Ja.

— Werd hij door de huisgenooten onderzocht?

— Neen, men liet hem eerst gaan, daar men niet aanstonds de diefstallen ontdekte.

— En toen die ontdekt waren?

— Toen viel natuurlijk de verdenking op mijnheer Collin, die heel bleek was geweest.

— Wie sprak daar het eerste over?

— Graaf Strongfield — hij had hem ook het eerst op de gang aangetroffen, geheel gekleed, vergeet dat niet!

— Gaf de graaf in overweging de kamer van mijnheer Collin eens te onderzoeken?

— Ja, dat deed hij.

— Was mijnheer Hooper daarbij?

— Ja, en hij steunde het voorstel!

Weer zweeg Raffles even, om een blik te werpen op het bleeke gezichtje van Herriot Hooper, wier oogen thans vol tranen stonden.

— En vond men in de kamer al de gestolen voorwerpen?

— Neen, dat niet! Maar wel vond men in den koffer, die half gepakt op den grond stond, een pakje effecten en bankbiljetten, welke mijnheer Hooper aanstonds als de zijne herkende, daar hij de getallen had genoteerd.

— Maar de rest? Waar had mijnheer Collin de rest dan gelaten?

Mevrouw Chapman haalde de schouders op.

— Dat weet ik niet, mijnheer — de politie was van oordeel, dat hij tijd had gevonden ze ergens te verbergen.

— Dat moet hij natuurlijk binnenshuis hebben gedaan — of hoogstens in het park! Heeft men alles nauwkeurig onderzocht?

— Men zoekt nog steeds, mijnheer, maar er is niets gevonden!

— Maar men spreekt ook van een inbraak — ik kan toch niet aannemen, dat er een buitendeur is opengebroken?

— Geen deur, mijnheer — een raam aan de achterzijde van het huis. Dat raam en het luik er voor zijn geforceerd!

Een trek van verbazing vloog over het gelaat van Raffles.

— Ik moet zeggen, dat mijnheer Collin dan een eigenaardige methode heeft gevolgd! Hij was binnenshuis — waarom forceerde hij dan een raam, op gevaar af, dat men hem zou hooren?

Mevrouw Chapman haalde even de schouders op.

— Verscheidene logeergasten hebben diezelfde opmerking gemaakt, mijnheer, maar de politie zeide, dat dit wel gedaan kon zijn om haar op een dwaalspoor te brengen.

Raffles mompelde iets in zichzelf, dat niet voor de anderen verstaanbaar was, en vervolgde toen:

— Hebt gij veel dienstboden in huis?

— Vier, mijnheer, zonder het tuinpersoneel, maar dat slaapt ergens anders.

— Heeft geen hunner iets gehoord?

— De huisknecht verbeeldt zich, dat hij omstreeks half twee in den nacht is wakker geworden door eenig gerucht in huis.

— Hoe wist hij, dat het half twee was?

— Hij had op de kleine wekkerklok gekeken, die dicht bij zijn bed op den schoorsteenmantel staat.

— Als hij dat gedaan heeft, dan moet hij ook klaar wakker zijn geweest en dan heeft hij zich dat gerucht niet „verbeeld”, maar dan moet hij dat ook inderdaad gehoord hebben!

— Mijnheer Gale, zoo wendde hij zich tot Charly, ik verzoek u in het geval, dat ik het mocht vergeten, mij er aan te herinneren, dat het half twee was toen de knecht het gerucht hoorde.

— Ik zal het niet vergeten, Griffins, beloofde Charly.

— Hoe is de naam van dien huisknecht, zoo wendde Raffles zich weder tot mevrouw Chapman.

— Hij heet Hudson, mijnheer.

— Heeft de politie hem al een grondig verhoor afgenomen?

— Zij heeft hem, evenals de andere bedienden gevraagd, of wij iets gehoord hadden, en toen heeft hij geantwoord wat ik u zoeven zeide.

— Was de politie er reeds, toen graaf Strongfield voorstelde de kamer van mijnheer Collin te onderzoeken?

— Nog niet!

— Onthoudt dat ook, Gale! aldus wendde Raffles zich tot Charly.

— Het zal onthouden worden, Griffins.

— Nu nog enkele vragen, mevrouw Chapman, vervolgde Raffles. Gaf mijnheer Collin in het geheel geen reden op, waarom hij op dat late uur van den nacht gekleed rond liep?

— Er werd hem daar naar gevraagd, en hij antwoordde dat het niemand iets aanging, maar dat hij zich eenvoudig niet erg wel gevoeld en wat in het park wilde gaan wandelen.

— Dat geloofde natuurlijk niemand?

— Neen, want mijnheer Collin was den geheelen avond zeer opgewekt geweest en in het geheel niet ziek of zelfs maar ongesteld!

— Nu, dan heb ik u niets meer te vragen, mevrouw, en ik dank u zeer, dat gij zoo bereidwillig zijt geweest, om mij over dit alles in te lichten. Zoudt gij mij willen toestaan het geforceerde raam even te onderzoeken?

— Met genoegen, mijnheer — Hudson zal u dan den weg wel wijzen. Ik zie hem daar juist voorbijgaan.

Mevrouw Chapman trad naar het geopende raam, dat op het park uitzag en riep den bediende, een oud man met een blozend, rond gelaat.

Hudson trad binnen, waarop mevrouw Chapman tot hem zeide:

— Breng deze beide heeren eens naar het raam, dat geforceerd is, Hudson! Zij zouden het gaarne eens bezichtigen.

— Als de heeren mij dan maar willen volgen? zeide Hudson met zachte stem.

De drie personen verlieten het vertrek, en in het voorbijgaan wierp Raffles nogmaals een blik op Herriot Hooper, op wier bleek gelaat thans een uitdrukking van ongewone spanning lag.

Zij had blijkbaar geen woord van het vraaggesprek gemist, en zij keek Raffles na, totdat de deur achter hem was dichtgevallen.

De oude bediende volgde een breede gang, sloeg een hoek om, liep een tweede gang teneinde, en bereikte zoo de achterzijde van het huis.

— Is er een achteringang? vroeg Raffles, terwijl hij zich tot Hudson richtte.

— Zeker, mijnheer, maar al waren er werkelijk inbrekers gekomen, dan zouden zij toch niet door die deur hebben trachten binnen te komen, tenminste als zij van de plaatselijke gesteldheid op de hoogte waren, want zij is uit zeer zwaar eikenhout vervaardigd, en des nachts worden er drie duimdikke grendels opgeschoven, terwijl zij daarenboven met het nachtslot en met een zwaren koperen ketting gesloten is.

— En is dat de eenige deur?

— Ja, mijnheer!

— Laat ons dan nu het raam eens zien, hetwelk mijnheer Collin op zulk een sluwe wijze geruïneerd heeft.

De drie mannen waren onder het spreken de achterdeur uitgegaan, en stonden nu, na een lage stoep te zijn afgedaald, op een smal klinkerpad, dat zich over de geheele breedte van het huis uitstrekte en langs den muur liep, met hier en daar zijpaden, die de groote vierkante grasperken van elkander scheidden.

De bediende deed eenige stappen voorwaarts, en zeide toen, terwijl hij een raam aanwees, hetwelk zich niet ver van de deur bevond:

— Daar is het!

Raffles en Charly bekeken het raam met het oog van kenners.

Het kozijn bevond zich ongeveer anderhalve meter van den grond.

Het zou moeilijk gevallen zijn, er zich met de handen

aan op te trekken, want het kozijn helde sterk voorover, teneinde aan het regenwater geen gelegenheid te geven er op te blijven staan.

Het was een vrij breed raam, en een van de ruiten was er met kennis van zaken uitgesneden.

— Mijnheer Collin is dus eerst naar buiten gekomen, om deze ruit uit te snijden.

— De politie gelooft dat hij dat pas gedaan heeft, nadat hij het ijzeren rolluik had vernield, dus van binnenuit, mijnheer!

— Dan vergist de politie zich, zeide Raffles, die naderbij was getreden en het raam wat nauwkeurig had beschouwd, op kalmen toon. Hier en daar is de snede van den diamant een weinig onzuiver en het glas niet volgens een rechte lijn afgeknapt. Welnu, op die weinige plekjes waar kleine stukjes glas zijn blijven zitten, is duidelijk te zien, dat de diamant aan de buitenzijde van het glas is aangezet. Zie maar — de kras bevindt zich aan dezen kant!

De huisknecht rekte zich zoover hij kon uit, kneep zijn oogen dicht, om beter te kunnen zien en riep uit:

— Gij hebt zoowaar gelijk, mijnheer! Men moet er wel goed op letten, maar er valt niet aan te twijfelen — de witte krasjes van den diamant zitten aan deze zijde.

— Heeft de politie den grond voor het raam onderzocht en iets bijzonders gevonden? ging Raffles voort.

— Zooals gij ziet is het een klinkerpad, mijnheer, en zij heeft in het geheel geen indrukken van voetstapen gevonden.

— Weet gij ook of mijnheer Collin gummi-zolen draagt?

— Ik weet bijna zeker van niet, mijnheer! antwoordde de huisknecht. Alle schoenen gaan door mijn handen, en ik heb nog nooit een paar aangetroffen van mijnheer Collin, dat van gummi-zolen voorzien was.

Raffles had zich gebukt en een zeer klein stukje grijze, geribde gummi opgeraapt, dat klaarblijkelijk van een zool was afgebroken.

Hij bekeek het met de grootste aandacht en stak het toen zwijgend aan Charly toe.

Na eenigen tijd vroeg hij:

— Wat zegt gij van dat stukje gummi, Gale?

— Ik zou zeggen dat het van een paar linnen schoenen afkomstig is, en niet van de fijnste kwaliteit, want die hebben meestal roode rubber en bovendien is deze

gummi sterk vermengd met kiezel, en van een zeer ordinaire kwaliteit.

— Goed opgemerkt, Gale! Wij mogen het er wel voor houden, dat dit stukje gummi niet afkomstig is van den schoen of de laars van iemand uit den deftigen stand! De personen die hier logeeren, zullen waarschijnlijk wel betere kunnen koopen!

Hij had het stukje gummi weder van Charly aangenomen, en deed het nu zorgvuldig in een stukje papier, dat hij in zijn portefeuille borg.

Daarop wendde hij zich tot Hudson, en hernam:

— Gij moogt in geen geval iets over deze vondst loslaten, tenzij aan de politie, goede vriend, want — als dit aan de groote klok kwam te hangen, zou men misschien de medeplichtigen van mijnheer Collin niet kunnen vatten, begrijpt gij wel? Zij zouden dan op hun hoede zijn en het hazenpad kunnen kiezen.

— Ik begrijp het volkomen, mijnheer, en ik verzeker u dat ik zal zwijgen.

Raffles onderzocht nu op zijn beurt met groote zorgvuldigheid het klinkerpad in den omtrek van het raam, hetgeen ongeveer een kwartier in beslag nam, en daarna traden de drie mannen het huis weder binnen, teneinde het raam aan de andere zijde te onderzoeken.

Onder het loopen vroeg Raffles aan Hudson:

— Ik behoef natuurlijk niet te vragen of alle ramen van ijzeren luiken voorzien zijn? Als dat niet het geval was, zouden de inbrekers — ik bedoelde, zou mijnheer Collin waarschijnlijk wel een raam hebben uitgezocht, dat gemakkelijker te openen viel. En laat ons nu eens zien!

Raffles trad op het raam toe en liet het ijzeren rolluik neder.

Daarop schoof hij het weer op, zette het vast, bukte zich door de vernielde ruit naar buiten, en bromde voor zich heen:

— Heel goed werk! Werk van deskundigen! Natuurlijk zou een ingenieur het ook gedaan kunnen hebben, maar toch.....

Hij voleindigde den zin niet maar trok zijn hoofd weder terug en zeide:

— Ook de sluiting van het luik is van de buitenzijde af geforceerd.

— Neem mij niet kwalijk, dat ik het opmerk, mijnheer, maar ik kan mij volstrekt niet voorstellen, wat

mijnheer Collins daarmee bedoeld kan hebben! kwam Hudson.

— Dat komt, omdat gij nog niet doorkneet zijt in de finesses van het politievak, goede vriend! zeide Raffles glimlachend. Een politiemans ziet altijd meer

dan een gewoon mensch, begrijpt gij? En als de politie zegt, dat mijnheer Collin dit gedaan heeft om de aandacht van zich af te wenden, wel — dan heeft zij natuurlijk gelijk!

HOOFDSTUK VII.

Combinaties.

Raffles keek eens in het vertrek rond, waar hij zich thans bevond.

Het was blijkbaar een weinig gebruikte kamer, waar de gasten wel eens zaten als de wind op de andere zijde van het huis stond en als het te kil was om buiten te zijn, en toch te warm om de ramen gesloten te houden.

Er stonden niet veel meubels en ook naar zilveren of andere dingen van waarde behoefde men hier niet te zoeken.

— Ik geloof, dat ik nu wel weet wat ik weten wil, mijn vriend! zoo wendde Raffles zich tot Hudson. Zou het je veel moeite kosten, om mij eens de kamer aan te wijzen, waar mijnheer Collin gelogeed heeft?

— In het minst niet, mijnheer! Wees zoo goed mij te volgen.

Weer begon de tocht door het groote huis, die eindigde voor een deur in de groote kamer op de tweede verdieping, in een der zijvleugels gelegen, dicht bij den voorkant van het huis.

De bediende wilde de deur openen, maar zij bleek op slot te zijn gedraaid.

— Ik begrijp het al, zeide Raffles bedaard. Dat is natuurlijk door de politie geschied, maar door zulk een kleinigheid laat een goede amateur-detective zich niet weerhouden.

En met deze woorden haalde Raffles eenige loopeners te voorschijn en had, tot groote verbazing van

den huisknecht, het slot in enkele tellen geopend.

De drie mannen traden binnen, maar Raffles wendde zich nu tot den huisknecht en zeide op vriendelijken toon:

— Ik zal uw dienst nu niet meer noodig hebben, goede vriend, neem dit goudstukje — het moge u voor uw moeite een kleine belooning zijn.

Met een dankbare buiging Hudson het geldstukje op en verliet het vertrek, na de verzekering te hebben gekregen, dat „alles netjes op zijn plaats zou blijven”.

Raffles sloot de deur achter den ouden man en begon, volgens zijn gewoonte, midden in het vertrek staande, op grondige wijze zijn onderzoek.

De kamer had drie ramen — twee aan den zijgevel, één aan den voorkant van het huis.

Zij was vriendelijk gemeubeld, maar zonder groote weelde.

Het was duidelijk, dat het een der goedkoopste kamers in het geheele pension was, juist geschikt voor een heer, die zich geen al te groote bokkensprongen kan veroorloven.

Dicht bij een lederen sofa stond een groote, stalen hutkoffer, voor de helft met kleederen en ondergoed gevuld.

Raffles trad er langzaam op toe en zeide:

— Dat is dus de beroemde koffer, waaruit de effec-

ten van mijnheer Hooper zijn gehaald. Merkwaardig en nog eens merkwaardig!

Charly had zich intusschen naar een der zijramen begeven, en keek naar buiten.

Plotseling slaakte hij een onderdrukten kreet.

— Wat is er te doen? vroeg Raffles.

— Ik geloof stellig, Edward, dat ik hier uit een der ramen kijk waarachter wij in den afgelopen nacht die raadselachtige schim hebben zien bewegen.

Raffles was levendig naderbij getreden.

— Zou het werkelijk zoo zijn? riep hij uit. Waarachtig, ik geloof dat je gelijk hebt. Daarginds is de heg waarachter wij gestaan hebben, toen wij van Torquay hierheen kwamen rijden en daarover heen moet men juist deze vensters kunnen zien.

— En het waren hoekvensters, Edward — daarop durf ik wel een eed doen!

— Dat is dan een zeer eigenaardig feit, beste jongen! Een feit dat eveneens verdient om te worden onthouden. Want we zijn het er over eens nietwaar, dat, toen wij de schaduwen zagen, Collin zeer zeker niet in dit vertrek was!

— Dat staat als een paal boven water! De man die over het terras liep was Francis Collin, en niemand anders!

— Zou het ondenkbaar zijn, dat hij zijn kamer verlaten heeft en zich op het terras kwam vertoonen, gedurende het korte oogenblik, dat wij noodig hadden om van de heg tot dicht bij het hek te komen?

— Dat acht ik onmogelijk, Edward! Daartoe is het huis veel te groot! Bovendien was hij in gezelschap van Miss Hooper, en uit alles viel op te maken dat de beide jongelieden zoo juist afscheid van elkander namen.

— Dan zou er dus iemand anders in zijn kamer geweest moeten zijn!

— Het eene vloeit logisch uit het andere voort! Trouwens — als je de waarheid wilt weten — ik acht het al zeer onwaarschijnlijk dat Collin dat raam opengetrokken heeft. Dat was wel degelijk het werk van vaklieden — van beroepsinbrekers. Geen outsider zou op die wijze een ruit kunnen uitsnijden, en de sluiting van een rolluik forceeren, en dan toch zoo weinig gerucht maken!

— Je gelooft dus dat hier werkelijk inbrekers aan den gang geweest zijn? vroeg Charly.

— Geloof je dan zelf wat anders?

— Je weet wel, dat ik de eerste ben geweest, om argwaan te koesteren, toen ik de schaduwen achter de gordijnen zag. Maar als hier is ingebroken — zou je dan zou goed willen zijn mij eens te zeggen, welke van de heeren inbrekers zoo krankzinnig is geweest, om een deel van zijn buit in den koffer van een wild vreemde te gaan verbergen?

— Een merkwaardige manier van verbergen, Charly, in een half gevulden koffer.

— Je hebt gelijk — dat is mij ook opgevallen! Maar je hebt mij nog geen antwoord gegeven op het eerste gedeelte van mijn vraag.

— Wel, ik kan je voorloopig alleen zeggen, dat hier meer achter schuilt, dan we aanvankelijk dachten! We zullen eens zien of we wellicht in deze kamer nog iets kunnen vinden, dat ons op weg helpt. Neem jij de eene helft van het vertrek, dan zal ik de andere voor mijn rekening nemen!

Met de grootste aandacht doorzochten de twee mannen het vertrek.

Zij kropen op hun knieën rond, kropen onder de sofa, tilden het kleed op bij de raamkozijnen, voelden tusschen de zittingen van de leunstoelen — in het kort — zij lieten geen enkele plek ondoorzocht.....

Maar er streek een half uur en nog hadden zij niets bijzonders gevonden.

Toen keerden zij naar den openstaanden, half gevulden koffer terug.

Met groote zorgvuldigheid begon Raffles een voor een de voorwerpen er uit te nemen — het keurige ondergoed, de boeken, meerendeels aan wetenschappen gewijd, boorden en manchetten, en andere dingen.

Alles werd met de grootste zorgvuldigheid uitgeschud, en vervolgens weer opgevouwen en terzijde gelegd.

Toen stond Raffles op en trad met een boek naar het raam toe.

— Wat vindt je daar? vroeg Charly nieuwsgierig.

— Een boek met versche kaarsvlekken op den omslag! antwoordde Raffles. Die man die met een kaars in zijn hand hier heen en weer liep heeft blijkbaar zichzelf bijgelicht — merkwaardig dicht in de buurt van dezen koffer! Eens kijken of wij niets anders vinden!

Het boek werd terzijde gelegd en het onderzoek hervat.

Plotseling slaakte Charly een kreet, dompelde snel

zijn hand in den koffer en zocht tusschen de nog weinige voorwerpen, die zich daarin bevonden.

Toen hij zij hand terugtrok had hij een klein glinsterend voorwerp tusschen de vingers.

Het was een koperen balletje, niet grooter dan een erwten en zooals zij gebruikt worden om aan het einde van een dier spelden te schroeven, zooals vele heeren gebruiken om er de punten van hun slappe boorden mee te bevestigen.

Raffles nam het kleine voorwerpje aan, legde het in de palm van zijn hand, en er vloog een trek van innige woldoening over zijn gelaat.

— Dat is althans iets, zeide hij! Het is niet aan te nemen dat Collin zulk een speld los in zijn koffer pakt, maar voor alle zekerheid moeten wij het onderzoeken.

De koffer werd geheel ledig gehaald, maar de rest van de speld werd niet gevonden!

Met groote zorg werd alles weder op zijn plaats gelegd, en daarop verlieten de beide vrienden het vertrek weder.

Op de gang stond Raffles een oogenblik stil, als in gedachte verdiept.

— Dat kleine kogeltje kan ons misschien van veel dienst zijn, zeide hij op zachten toon. Zeer waarschijnlijk heeft de man, die hier gisternacht in de kamer was, het verloren, terwijl hij zich over den koffer bukte, om daar de effecten in te leggen. Ons blijft dus niets anders over dan dien man te vinden!

— Dat zal misschien moeilijk genoeg gaan!

— Wie weet? Als wij maar zuiver redeneeren, komen wij al heel ver! Wij hebben hier met drie mogelijkheden te doen: Collin kan er de effecten zelf in verborgen hebben, maar wij weten meer dan de politie, en voor ons staat het vast dat hij het niet gedaan heeft, een van de inbrekers kan het gedaan hebben, maar ook dit klinkt even onzinnig, want er was volstrekt geen aanleiding om de schuld op een ander te laten vallen van het oogenblik af, dat de inbrekers veilig buitenshuis konden geraken. Er moet dus een derde geweest

zijn — de man met de kaars! Die man moet een van de bewoners van het huis geweest zijn, en nu komen wij aan de vraag: Wie kon reden hebben om aldus te handelen?

— Heel zuiver geredeneerd, Edward! riep Charly opgewonden uit. Het moet natuurlijk gedaan zijn door iemand die reden had om Collin een kwaad hart toe te dragen.

Een oogenblik zwegen de beide vrienden, maar toen scheen Charly plotseling iets in te vallen.

— Maar, Edward — ik denk daar aan iets dat mij zeer onbegrijpelijk voorkomt! Hoe kwam de man, die de bankbiljetten verstopte, aan die kostbare papieren, als hij niet tot de inbrekers behoorde.

— Charly, je hebt de goede gewoonte, vragen te stellen, die aanstonds op de kern van de zaak afgaan! Hier draait inderdaad alles om! Wist die man niets van de inbraak? Misschien niet van te voren, maar dan toch wel, terwijl zij geschiedde, anders is het volkomen onbegrijpelijk, dat hij in het bezit kwam van een gedeelte van den buit! Maar hoe verklaren wij nu, dat een der inbrekers of misschien allen hem dat afstonden? Dat zullen zij waarschijnlijk niet goedschiks hebben gedaan! De man van de kaars zou hen dus hebben moeten overvallen en hen bedreigd hebben met zijn revolver als zij hem niet een gedeelte van het geld afstonden?

— Maar dat klinkt volstrekt niet zoo onmogelijk, Edward! riep Charly uit. Zoo kan het zich zeer goed hebben toegedragen. En laten wij nu aanstonds naar dien man gaan zoeken, naar den man met de halve boordspeld.

— Wij zullen aanstonds op weg gaan, Charly, — en ik denk wel dat onze route ons lijnrecht naar hetzelfde doel voert! Tenminste wanneer jij hetzelfde vermoedt als ik!

Charly fluisterde zachtjes een naam... en daarop liepen de beide mannen de gang uit en traden voorzichtig en zonder door iemand gezien te worden het vertrek binnen van graaf Strongfield.

HOOFDSTUK VIII.

Een spoor.

Daarbinnen was een dienstmeisje bezig met het opruimen van het vertrek.

Met behulp van een electrischen stofzuiger was zij bezig het tapijt en de gordijnen te reinigen.

Het jonge ding keek een weinig verschrikt op bij het binnentreden der twee vreemdelingen, maar het meisje scheen spoedig de bezoekers van den vorigen dag te herkennen.

Raffles kneep haar in de wangen, en zeide op vaderlijken toon:

— Je werkt erg hard, lief kind. Ga zoo door en je zult een uitstekende huisvrouw worden! Mag ik je dit goudstukje geven als een kleine bijdrage in je bruidschat.

Blozend en nog steeds wat verbaasd, nam het dienstmeisje het geldstukje aan.

— Dit is immers de kamer van graaf Strongfield? ging Raffles voort.

— Ja mijnheer, ik was juist bezig haar aan kant te maken!

— Zet die bezigheid maar aanstonds voort, kindlief, wij hebben hier een en ander te verrichten, hernam Raffles. Maar tegen niemand een woord — anders worden wij kwade vrienden!

Het meisje knikte een weinig schuw en verbaasd nog, daar zij niets begreep van het optreden van de beide vreemdelingen, ofschoon zij wel begreep, dat het in verband moest staan met de gebeurtenissen van den vorigen nacht en verliet het vertrek.

— Ziezoo — nu hebben wij het rijk alleen! zeide Charly tevreden.

— En wij zullen er gebruik van maken door maar aanstonds ons onderzoek te beginnen, kwam Raffles op gedempten toon. Neem jij de schrijftafel voor je rekening, maar verleg zoo weinig mogelijk, zoodat men niet kan zien dat hier onbevoegden aan het werk zijn geweest. Ik houd mij in dien tijd op met een ander werkje, niet minder interessant!

En met deze woorden trad Raffles toe op de stofzuigmachine, welke het dienstmeisje in een hoek had laten staan, maakte den zak los, die diende om er het opgezogen stof in te verzamelen en schudde den inhoud voorzichtig leeg op een oude krant, welke hij op den vloer voor zich had uitgespreid.

Hij ging op zijn knieën liggen en begon met de grootste zorgvuldigheid het stof te onderzoeken.

Hij spreidde het met zijn vingers uit en niets ontging aan zijn scherp blik.

Hij behoefde niet lang te zoeken, of hij had gevonden waarna hij blijkbaar zocht.

Hij stond weder op, sloeg het stof van zijn broekspijpen en trad op Charly toe, die druk bezig was, de papieren op en in de laden van de schrijftafel te onderzoeken.

In de opgeheven rechterhand hield hij een klein, glinsterend voorwerp.

Het was een speld voor slappe boorden — maar aan een der uiteinden ontbrak het bolletje!

Charly liet een half onderdrukten kreet hooren.

— Dus — hij is het geweest! riep hij.

— Heb je er dan nog een oogenblik aan getwijfeld, mijn jongen? vroeg Raffles glimlachend. Bij een misdaad, groot of klein, moet men altijd het eerst naar de motieven zoeken. Welnu — het motief lag hier voor de hand althans voor ons, die meer weten dan de politie, en die hier in dit huis de geheimzinnige schimmen hebben zien dwalen, zich afteekenend tegen de nedergelaten gordijnen! Lage wraakzucht, minnenijd — en de vrees, zich een schatrijk goudvischje te zien ontsnappen. Twijfel is nu niet meer mogelijk! Hij is de man, die het geld in den koffer van Francis Collin heeft verborgen!

— Zonder het zelf te hebben gestolen!

— Zonder het zelf te hebben gestolen! Dat liet hij eenvoudig voor zich doen!

— Hij was dus een medeplichtige van de inbrekers?

— Dat behoeft nog volstrekt niet, — en dat klinkt ook wel wat onwaarschijnlijk! Graaf Strongfield is wel een fortuinzoeker, maar ik geloof toch niet, dat hij zoo diep gezonken is, dat hij zou samenwerken met beroepsinbrekers!

— Hoe denk je dan dat de zaak zich heeft toegedragen?

— Ik kan mij in de bijzonderheden vergissen, maar in hoofdzaak denk ik dat het aldus in zijn werk is gegaan. De oude bediende verklaarde, dat hij om half twee gerucht hoorde, maar wij zelve weten heel goed, dat die schimmen in de kamer — dat wil zeggen in het vertrek van Francis Collin, zich daar pas omstreeks 2 uur vertoonden, dat is een vol half uur later.

— Ja, zoo is het!

— Welnu, wij kunnen aannemen, dat Arthur Strongfield op datzelfde oogenblik het gerucht heeft gehoord, en dadelijk is opgestaan om te zien wat het beteekende. Zooals ik reeds zeide zal hij natuurlijk gewapend geweest zijn, en daar de inbrekers waarschijnlijk niet sterk in aantal zijn geweest viel het hem makkelijk, nadat zij de brandkast reeds geplunderd en de sieraden hadden gestolen hen te overvallen.

— Maar hoe kon hij toen weten, dat hij ongemerkt in de kamer van Collin zou kunnen binnendringen, om daar zijn plan te volvoeren?

Raffles wenkte Charly glimlachend naar het venster en zeide:

— Een blik door het raam zal je daarop het antwoord geven! Men kan vanuit dit venster een gedeelte van het park overzien en het vermoeden ligt voor de hand dat de schavuit de beide minnenden heeft herkend, toen zij in een teeder gesprek verdiept voorbij schreden, geheel onkundig van wat er in het huis voorviel. Zoo moet het schurkachtige plan bij hem gerijpt zijn!

— Mag ik een opmerking maken, Edward?

— Ga je gang — niets heldert de zaak beter op, dan een uitwisseling van gedachten!

— Is het gewoonte dat iemand bij een pyama of een nachthemd een slappe boord en een daarbij behorende speld draagt?

Raffles dacht een oogenblik met gefronst voorhoofd na, maar spoedig verhelderde zich zijn trekken.

— Het is natuurlijk duidelijk, dat hij zich geheel of gedeeltelijk heeft aangekleed, anders kon hij onmogelijk de speld hebben verloren en ziehier waarom:

Toen hij de jongelieden voor het eerst zag, koesterde hij het allereerst het voornemen hen te gaan overvallen, misschien wel in gezelschap van den vader van het meisje! Acht je die lezing onwaarschijnlijk?

— In geenen deele! Alleen moeten wij dan aannemen, dat hij zich wel bijzonder vlug heeft aangekleed!

— O, je moest eens weten, Charly, hoe verbazend vlug de mensch wordt, als hij wordt aangehitst door gevoelens van wraakzucht en jaloezie. Hij is zelfs een weinig te vlug geweest en daardoor heeft hij het koperen balletje niet ver genoeg om het pennetje geschroefd, zoodat het er weder is afgegleden, toen zij zich later, na zijn oorspronkelijk plan te hebben laten varen, voor een dat in zijn oogen beter was, over den koffer bukde om daarin de bankbiljetten en effecten op te bergen.

— En de inbrekers?

— Wel, die hebben natuurlijk terwijl hij dit deed het hazepad gekozen en hebben zich zeker niet opgehouden om te zien, wat de man die hen overviel met het geld zou uitvoeren! Zij hebben hem waarschijnlijk aangezien voor een grooten schurk — hetgeen overigens met de waarheid strookt — en eenvoudig gedacht dat hij als prijs voor zijn stilzwijgen een deel van den buit opeischte.

— Maar hoe bewijzen wij dat alles, Edward?

— Ja, dat is zeker moeilijk genoeg! De inbrekers zullen natuurlijk zelve niets loslaten, uit vrees dat zij bij de zaak betrokken zullen worden.

— As zij er van hooren dat er een onschuldige gevangen is genomen, zullen zij misschien wel een briefje aan de politie schrijven!

— Reken er maar niet al te vast op! Ik ontken niet dat sommige mijner collega's er een soort eergevoel op na houden, maar meestal gaat dat niet zoover! Zij zullen waarschijnlijk denken: Ieder voor zich en God voor ons allen! En bovendien — het is zeer de vraag of de politie zulk een briefje au serieus zou nemen. Denktelijk zou zij gelooven, dat een der vrienden van Collin hem een dienst heeft willen bewijzen, door dat briefje te schrijven.

— Maar je houdt daar immers het bewijs in je handen, Edward? riep Charly uit, terwijl hij op het koperen speldje wees, dat Raffles nog steeds tusschen de vingers hield.

— Het is zeker een bewijs van groote waarde, Charly, maar ik vrees dat men het bij de politie alleen voor niet voldoende zal achten! Zulke koperen speldjes zijn

zeer algemeen, en bijna iedere heer die slappe boorden draagt, gebruikt ze — als ze tenminste niet van goud zijn.

— Wij hebben dus meer bewijzen noodig?

— Als het mogelijk is — zeker!

— Maar hoe komen wij daaraan? Wie zijn de inbrekers?

— Je roert daar weer het cardinale punt aan! Als wij dat wisten, dan waren wij heel wat verder. Maar wat men niet weet — daarnaar kan men onderzoek doen! Wij hebben het huis nog lang niet in zijn geheel doorzocht en misschien vinden wij nog wel eenige aanwijzingen.

— Zouden de inbrekers hier in de buurt thuis hooren?

— Dat staat in het geheel niet vast. Zij kunnen wel uit Londen gekomen zijn, wetende dat er in dit seizoen in de groote badplaatsen heel wat te halen valt en dat is voor ons lastig genoeg! Ik hoop echter, dat ik heden daar wel eenig spoor zal vinden, wij moeten in ieder geval den moed niet laten zakken!

— Wat zou je er van zeggen, als wij eens naar Strongfield togingen, hem dit speldje toonden, en hem in overweging gaven maar liever met de waarheid voor den dag te komen!

Raffles schudde langzaam het hoofd.

— Ik weet niet, of dat bij een man van zijn kaliber iets zou uitwerken, Charly. Hij lijkt mij zeer sluw toe, en hij zal eenvoudig alles heeten liegen. Het beste en ook het moeilijkste is, die twee inbrekers terug te vinden!

— Er is immers ook veel goud en zilver gestolen?

— Ja, en misschien brengt ons dat wel op een spoor. Wij zullen in ieder geval niet bij de pakken gaan neerzitten, maar ons onderzoek aanstonds voortzetten.

Raffles schepte het stof met behulp van een briefkaart weder in den zak van de stofzuigmachine, bevestigde deze weder op zijn plaats, en vroeg toen:

— Iets bijzonders op of in de schrijftafel ontdekt?

— Neen. Onbetaalde rekeningen kun je voor graaf Strongfield niet iets bijzonders vinden, zou ik zeggen.

— Geen geheime laden?

— Neen.

— Geen brieven die een of andere aanwijzing bevatten?

— Weigerende antwoorden van familieleden aan wie hij geld gevraagd heeft, en anders niet!

— Dan zullen wij ons hier niet langer ophouden en liever elders gaan zoeken, al duurt het nog zoo lang — ik moet die kerels van den afgelopen nacht terug vinden, opdat zij getuigenis kunnen afleggen.

De twee vrienden verlieten het vertrek, nadat Raffles het koperen speldje zorgvuldig in zijn portefeuille had weggeborgen.

Een eind verder op de gang was het dienstmeisje bezig met het reinigen van het raam dat op den achtertuin uitzag.

— Je kunt nu wel weer aan het werk gaan, lief kind, zeide Raffles glimlachend. Maar vooral niet aan den graaf zeggen, dat wij hier geweest zijn hoor? Het moet een verrassing blijven.

Raffles en Charly daalden de trap af en troffen in de vestibule den ouden Hudson, die hen vragend aankeek.

— Hebben de heeren soms iets ontdekt? riep hij.

— Niets bijzonders, goede vriend! antwoordde Raffles. Wij zouden nu wel gaarne even de brandkast zien van mijnheer Hooper, en de safe van mevrouw Chapman.

— Met genoegen, mijnheer! Ik moet u alleen zeggen dat mijnheer Hooper thuis is, en ik kan er natuurlijk niet voor in staan, dat mijnheer u zal willen ontvangen. Hij is zeer uit zijn humeur!

— En Miss Herriot?

— Zij is bij hem, mijnheer.

— Wees dan zoo goed ons even aan te dienen.

De oude man ging Raffles en Charly voor door eenige gangen, totdat hij stil stond voor een eikenhouten deur.

Hij klopte bescheiden aan en opende de deur, nadat er binnen een barsch: „Wat is er nu weer?“ had geklonken.

Hudson stak het hoofd om de deur en zeide op zijn eigenaardigen zachten toon:

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Hooper, maar daar zijn de heeren Griffins en Gale, die gaarne eens uw brandkast zouden willen zien.

Binnen klonk een grimmig lachje, en daarop riep de toornige stem van den rijken Amerikaner:

— Denken die heeren, dat ik er een museum van rariteiten op na houd, waar ze kunnen binnentreden voor een kwartje entrée? Zeg dat ze kunnen ophoepelen.

Maar Raffles was reeds binnentreden en zeide op kalmen toon zonder zich in het minst op te winden:

— Dat zullen wij gaarne doen, mijnheer Hooper, maar sta ons toe, eerst uw brandkast even te bezichtigen. Het is niet louter nieuwsgierigheid, die ons dat doet vragen, maar zuivere belangstelling en de hoop, ik meen de overtuiging, dat wij u kunnen helpen.

— Hoe wilt gij mij helpen mijnheer? bulderde de Amerikaan. Mijn brandkast is leeg, en gij zijt een knap man als gij haar weder vult.

— Misschien ben ik daartoe wel in staat, mijnheer Hooper, hernam Raffles kalm. Ik ben in mijn vrijen tijd een weinig amateur-detective en ik mag gerust zeggen, dat ik al eenige gevallen niet zonder succes tot oplossing heb gebracht, waarover de beroepsdetectives zich vruchteloos het hoofd braken.

— Maar voor den duivel mijnheer — die Collin heeft alles weggestopt op een onnoozel pakje bankbiljetten na, dat in zijn koffer is gevonden! Hij blijft er bij dat hij onschuldig is — hoe denkt gij hem te dwingen, mij het geld terug te geven?

Raffles haalde de schouders op.

— Mijnheer Collin zal u het geld zeker nooit teruggeven, mijnheer Hooper, zeide hij rustig.

— Ziet gij wel? riep Hooper zegevierend uit.

— Hijzelf zal het niet doen, omdat hij het niet heeft, ging Raffles op dezelfde kalme wijze voort.

Herriot Hooper, die tot dusverre zwijgend in een hoek had gezeten, sprong op, slaakte een juichkreet, die bewerkte dat Charly zich ontroerd afwendde en snelde op Raffles toe om zijn hand te grijpen.

— Daarvoor dank ik u, mijnheer! riep zij uit. Voor zoover ik weet zijt gij de eenige hier in huis, die niet aan de onschuld van Francis — ik wil zeggen van mijnheer Collin twijfelt.

— Ik twijfel er niet aan, Miss, ik ben er zeker van!

Een droge snik welde uit de keel van het jonge meisje, en weinig had het gescheeld of zij had de hand van Raffles gekust.

— Ik dank u mijnheer — ik dank u! stamelde zij. Gij hebt den schuldige weten te vinden?

— Daarop kan ik nog niet beslist antwoorden, Miss, antwoordde Raffles met een schuinschen blik op den Amerikaan, die met de handen op den rug woedend heen en weer liep. Ik kan u echter wel verzekeren, dat mijnheer Collin aan de inbraak part noch deel heeft — en ik ken ook de reden, die hem dwingt om te zwijgen, zoo voegde hij er op zachten toon aan toe, terwijl hij het meisje een doordringenden blik toewierp.

Herriot sloeg de oogen neer, en een brandende blos steeg in haar wangen op.

Zij begreep dat deze man haar geheim doorgrond had, ofschoon zij niet kon inzien op welke wijze!

En toch kon zij niets vragen, in het bijzijn van haar strengen vader!

Een oogenblik heerschte er zwijgen in het vertrek.

Maar nu trad Hooper met groote stappen op Raffles toe, ging met gekruiste armen voor hem staan en vroeg:

— Wilt gij mij zeggen wat dit te beteekenen heeft, mijnheer? Waarom praat gij in raadselen? Wat weet gij? Waarom denkt gij dat mijnheer Collin onschuldig is?

— Ik zeg u dat ik daaromtrent zekerheid heb, mijnheer Hooper, antwoordde Raffles met krachtige stem. Gij hebt u zwaar aan den jongen ingenieur bezondigd, door ook maar een oogenblik te kunnen gelooven, dat hij in staat zou zijn tot zulk een daad, en als gij de waarheid kunt verdragen, dan zou ik u wel willen zeggen, dat gij zeer veel jegens hem hebt goed te maken!

HOOFDSTUK IX.

Een paardenmiddel.

Hooper wilde woedend uitbarsten, maar hij week terug voor den blik uit de koele grijze oogen die op zijn gelaat gevestigd waren.

Hij bromde iets onverstaanbaars in zichzelf, maar plotseling scheen hem iets in te vallen!

Met iets als zegepraal in zijn stem riep hij uit:

— Zijt ge dan geheel vergeten, dat men van mijn bankpapier in den koffer van den jongen man heeft gevonden?

— Volstrekt niet, mijnheer Hooper. Ik ontken alleen maar dat hij ze daar zelf heeft ingedaan!

— Niet hijzelf? En wie dan wel, als ik vragen mag?

— Ook daarop kan ik u nog niet antwoorden, mijnheer Hooper, want gij zoudt in uw drift misschien aanstonds den man ter verantwoording roepen op wien mijn verdenking is gevallen, en zou de geheele zaak bederven! En weigert gij nu nog mij uw brandkast te laten onderzoeken?

— Doe wat gij niet laten kunt, bromde Hooper.

Raffles trad op de kast toe, een oud meubel, en hij zag aanstonds dat zij door een bekwame hand geopend was.

Hij knielde er bij neder, onderzocht zorgvuldig den vloer in de buurt van de kast, vond ook eenige kaarspatten — maar dat was ook alles!

De kast vertoonde eenige vingerafdrukken, maar dat was iets voor de recherche, het zou te lang ophouden als hij zelf onderzoek ging doen naar de personen die deze indrukken gemaakt hadden.

Wellicht kon Scotland Yard met hare registers, waarin tienduizenden vingerafdrukken voorkwamen, hier beter te werk gaan.

Raffles onderzocht de geheele kamer en daarop nam hij met een kort woord afscheid en deed hetzelfde met het vertrek van mevrouw Chapman, waar zich de kleine brandkast bevond, die de bezittingen van de heeren Brash en Goodheart bevat hadden.

Maar ook hier geen spoor!

Wel eenige aanwijzingen, die van nut konden zijn voor Scotland Yard, met haar geheel volledig misdadigersalbum, maar zeker niet voor twee mannen, die geheel in het wilde weg moesten beginnen te werken.

Zeker, als Raffles er zich op zette, zou hij ook zonder die hulpmiddelen binnen een maand de ware daders wel hebben gevonden, maar gedurende al dien tijd zou de ongelukkige Collin in de gevangenis zuchtte en wie weet wat er hier in dien tusschentijd zou geschieden met het meisje dat hij lief heeft!

Raffles stampvoette woedend en Charly die hem ook hier vergezeld had zag dat zijn hersens met verbazende snelheid werkten.

Plotseling scheen den Grooten Onbekende iets in te vallen.

Hij greep Charly bij den arm en trok hem met zich mede het vertrek uit.

— Waar gaan wij heen? vroeg de jonge man verbaasd.

— Weer naar Hooper! Ik heb een plan dat moet slagen!

Zonder het antwoord van Charly af te wachten, trad hij het vertrek van den Amerikaan weder binnen, die hem met een ongeduldig gelaat ontving.

Raffles trad op hem toe, en zeide op zakelijken toon:

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, mijnheer Hooper, dat ik mij nogmaals bij u indring, maar het geldt hier een belangrijke aangelegenheid — de eer van een jongeman, die het waard is, dat men hem lief heeft! Ik zal kort zijn! Mijn vriend Gale en ik weten wie de dader is! Als wij u nu dadelijk zijn naam noemden, zoudt u ons bulderend de deur wijzen, en ons voor gek verklaren. Luister nu eerst naar wat ik u heb mede te deelen en ik bezweer u dat ik de volle waarheid spreek! Ik ben daarbij wel genoodzaakt den naam van uw dochter te betrekken, maar ik weet zeker, dat zij mij vergeven zal! Wij zijn beiden man-

nen van eer, en wat hier gesproken wordt, komt niet buiten dit vertrek!

En nu deelde Raffles op zachten toon en in korte woorden alles mede, wat hij en Charly den vorigen nacht gezien hadden, en voor een deel ook wat zij vermoedden, zonder evenwel den naam van Strongfield te noemen.

Hooper had met een half verbaasd, half ongeloovig gelaat toegeluisterd, nu en dan iets onverstaanbaars brommend, en ook van tijd tot tijd een woedenden blik op zijn dochter werpend;

En daarop vroeg hij:

— En wat is nu de bedoeling van uw mededeeling, mijnheer? Wenscht gij dat ik dat aanstonds als zuivere waarheid aanvaard?

Raffles fronste de wenkbrauwen, en kneep een oogenblik zijn lippen stijf oopen.

Daarop zeide hij kortaf:

— Als ge mij goed zoudt kennen, zoudt ge weten dat mijn woord in dergelijke dingen voldoende is! Ik heb u dit echter niet medegedeeld in de verwachting, dat ge mij aanstonds zoudt gelooven, en daarom wil ik u het volgende voorstellen. Ik zal hier in uw tegenwoordigheid een briefje schrijven, hetwelk verbeeld afgezosiden te worden door een van de inbrekers van den vorigen nacht, en dat zij deze woorden zal bevatten: „Kom vanavond om elf uur in „De witte Druif” en vraag daar naar Jerry. Ik moet u dringend spreken over vannacht. Blijf vooral niet weg, want het zou in uw eigen nadeel zijn!”

Onder het spreken had Raffles plaatsgenomen aan de tafel en uit zijn portefeuille nam hij een ordinaire enveloppe en een beduimd velletje papier.

Met een verdraaide hand schreef hij het briefje met een stompje potlood en liet het aan Hooper lezen.

Toer vouwde hij het op, stak het in de enveloppe, en sloot ze zorgvuldig.

— En hier komt de naam van den geadresseerde op, vervolgde hij glimlachend, maar wie dat is, zult gij vanavond zelf wel zien!

— Ik? riep Hooper verbaasd uit,

— Gij en een paar politiebeambten, die ik zal uitnoodigen eveneens om elf uur in „De witte Druif” te komen, welk caféteje in het naburige dorp u zeker wel bekend zal zijn, om u allen daar in hinderlaag te leggen, in een u nader aan te wijzen vertrek.

— Prachtig! riep Hooper spottend uit. En denkt gij, dat uw man daar komen zal?

— Ik ben er vast van overtuigd!

— En wilt ge mij eens zeggen hoe ge aan uw inbrekers komt?

— Die inbrekers zijn wij! antwoordde Raffles lakoniek, terwijl hij op Charly wees.

De Amerikaan keek hen beiden verstomd aan en nu pas scheen hij te beseffen, dat dit alles eigenlijk echt Amerikaansch was!

Hij kon zich niet langer inhouden en riep uit:

— Dat hebt ge prachtig bedacht! En ik zal er zijn! En dat zweer ik u, als echte Yankee — als uw man daar komt, en uit het gesprek zal blijken, dat Collin onschuldig is, dan zal ik mij de minste toonen, en de eerste zijn om hem de hand toe te steken. Misschien gebeurt er dan nog wel wat meer — maar daarover kan ik mij nog niet uitlaten!

Dienzelfden avond omstreeks half tien, begonnen Raffles en Charly aanstalten te maken, om hun plan ten uitvoer te brengen.

Zij kleedden zich in een afgedragen pak, lieten hun boord af, welke zij vervingen door een rooden halsdoek, veranderden hun gezicht een weinig, maar niet al te zeer, daar een al te voortreffelijke grime argwaan had kunnen baren en drukten zich een jockey-pet diep over de oogen.

— Maar zou Strongfield nu niet aanstonds zien, dat wij de waren niet zijn? vroeg Charly, nadat zij gereed waren.

— Daarvoor behoef je geen vrees te koesteren, want hij heeft hen alleen bij kaarslicht gezien, en het is bovendien zeer de vraag of zij niet gemaskerd waren.

— Maar zal hij komen?

— Daaraan behoef je niet te twijfelen. Zijn angst zal hem naar de plek van samenkomst drijven, juist omdat hij volstrekt niet begrijpt, wat die boodschap kan beteekenen. Hij denkt dat hij zich niet aan gevaar bloot stelt en dat hij de inbrekers in zijn macht heeft!

— De politie is immers gewaarschuwd?

— Er zijn drie agenten en een inspecteur, behalve Hooper, die op het oogenblik wel van woede zal trillen, want ik geloof dat hij langzamerhand de waarheid is gaan vermoeden.

— Maar waarvoor eigenlijk die politie? Het feit is toch niet strafbaar?

— Wis en waarachtig! Voor onze Engelsche wet is het wel degelijk strafbaar. Het heet geloof ik „Valsche betichting, onder verzwarende omstandigheden,” en er staat geloof ik een jaar gevangenisstraf op!

— En dat vind ik nog veel te weinig, want het is het laaghartigste wat ik ken! Ben je gereed?

— Ik ben tot je dienst.

De beide vrienden voorzagen zich van hun revolvers en verlieten hun villa langs de tuinzijde.

Het was volkomen donker, en zij behoefden geen vrees te koesteren, dat men hen lastig zou vallen.

Zij richtten snel hun schreden naar het naaste dorpje, waar zij omstreeks half elf aankwamen, en daar de politicagenten in civiel en Hooper reeds vonden.

De waard was zeer verbluft over de komst van deze late gasten, daar hij op het punt stond zijn gelegenheid te sluiten, maar hij werd met eenige woorden op de hoogte gebracht en wees den heeren een kleine kamer aan, slechts door een dun houten schot gescheiden van het vertrek, waar het onderhoud zou plaats hebben.

Nu net ik nog slechts een ding te zeggen, mijnheer Hooper, zoo wendde Raffles zich tot den Amerikaan. Als gij den man herkent, die hier aanstonds zal binnentreden, dan verzoek ik u, geen gebrul van woede aan te heffen, want dan zoudt ge hem op de vlucht jagen, en deze heeren van de politie zouden niet kunnen ingrijpen en mij waarschijnlijk voor een bedrieger of oplichter aanzien.

— Ik beloof het u, maar het zal mij moeite genoeg kosten! bromde Hooper!

— Ik reken op u! En wat u betreft, mijne heeren, zoo wendde Raffles zich tot de agenten, gij kunt binnenkomen en uw plicht doen, zoodra ik gefloten heb.

Nog geen tien minuten hadden de agenten en Hooper zich in een hinderlaag gelegd, of graaf Strongfield, in een langen regenmantel gehuld, een slappen hoed diep in de oogen gedrukt, met bleek gelaat, trad de gelagkamer binnen en vroeg op fluisterenden toon aan den waard:

— Ik moet hier een man spreken die Jerry heet. Is hij reeds hier?

— Hij wacht op u, mijnheer, zeide de waard kortaf, terwijl hij de deur opende van het vertreksje, waar Raffles en Charly zich bevonden.

Strongfield bleef een oogenblik op den drempel staan en keek de beide ongunstige types wantrouwend aan.

Toen kwam hij langzaam naderbij en zeide op gedempten toon onwillig:

— Wat wilt gij eigenlijk van mij? Waarom deze afspraak? Gij denkt toch zeker niet dat gij mij geld kunt afpersen! Bedenk dat ge in mijn macht zijt!

— Zeker om dat zaakje van gisteravond? vroeg Raffles op spottenden toon.

— Waar anders om! hernam Strongfield toornig. Houdt ge mij voor den gek? Ik zou u raden spoedig te zeggen wat gij wilt, want ik ben er de man niet naar om met mij te laten spotten.

— O, wij zullen u niet lang ophouden, zeide Raffles op zoetsappigen toon. Wij willen alleen maar het geld terughebben, dat gij ons gisteravond hebt afgezet in het huis van mevrouw Chapman.

— Dat geld zou ik je teruggeven? herhaalde Strongfield op een toon van ongelooft. Zijt gij waanzinnig? Hoe durft ge mij dien eisch stellen? Gij hadt dat geld gestolen, en ik was in mijn recht geweest, als ik u alles had afgenomen, in plaats van die onnoozele paar honderd pond sterling.

— Waarom hebt ge dat eigenlijk niet gedaan, mijnheer? ging Raffles voort. Ik zou gaarne willen weten, wat gij eigenlijk met dat geld hebt uitgevoerd.

— Gij onbeschaamde schurk! riep Strongfield woedend uit. Wat wilt gij zeggen? Wat bedoelt gij daarmee?

— Wilt gij het soms niet zeggen, mijnheer? hernam Raffles koeltjes. Laat ik u dan op weg mogen helpen — gij hebt het geld verborgen in den koffer van mijnheer Collin!

Strongfield liet een gebrul van woede hooren,

— Dat zult ge mij bewijzen!

— Ik wensch niets liever, mijn goede heer! hernam Raffles bedaard. Kent gij deze speld? Het koperen bolletje daarvan hebben wij in den koffer gevonden!

— Zoo! Is dat uw plannetje? Wel, gij zijt slimmer dan ik dacht — maar gij hebt niet met een kind te doen! schreeuwde Strongfield.

Met een enkelen sprong was hij bij de deur, maar Raffles was hem voor.

Hij had zijn revolver getrokken, en bracht tegelijkertijd een fluitje aan de lippen.

Op het snerpnd geluid werd de deur achter den ellendeling opengeworpen en de politicagenten traden hem met opgeheven revolver in den weg.

Strongfield deinsde achteruit, bleeker dan de dood, en met iets van een geslagen hond in zijn oogen.

Hij keek schuw om zich heen, maar aanstonds zag hij, dat alle kansen om te vluchten voor hem verkeken waren.

Achter de lijven van de agenten zag hij het strenge, vuurroode gelaat van Robert Hooper.

De Amerikaan baande zich een weg door de voor hem staanden en trad op Strongfield toe, die hem met gebogen hoofd afwachte.

Hij mat den ellendeling van het hoofd tot de voeten en zeide toen op een toon van onuitsprekelijke minachting:

— Als gij alleen den diefstal hadt begaan, zou ik het u misschien nog kunnen vergeven — maar dat gij niet geschroomd hebt, een braaf man te doen beschuldigen — alleen om aan uw gelddorst te voldoen — dat vergeef ik u nooit!

Strongfield boog het hoofd nog dieper, zonder te antwoorden.

En het volgend oogenblik liet hij zich door de agen-

ten wegleiden, zonder de geringste poging tot ontvluchten te doen.

Blijkbaar had deze onverwachte ontknooping hem geheel verstuft.

Zoodra de deur achter den ellendeling was dichtgevallen, wendde Hooper zich tot Raffles en stak hem de hand toe.

— Mijnheer Griffins, begon hij, ik ben er niet de man naar, een begaan onrecht niet ruitelijk te erkennen. Ik heb dien armen Collin zwaar beledigd, al zouden anderen in mijn plaats ook door den schijn bedrogen zijn. Natuurlijk gaan wij aanstonds naar den commissaris en eischen zijn invrijheidstelling. En dan weet ik wel een middeltje hem schadeloos te stellen voor de geleden smarten! Het zal niet gezegd zijn, dat Robert Hooper een begaan onrecht niet weet goed te maken!

Dat deed de Amerikaan inderdaad en op een wijze, welke den jongen ingenieur en zijn dochter, de bevalige Herriot, in de hoogste mate verheugde!

De volgende aflevering (No. 282) bevat:

HET SPOOKHUIS.

